

P6_TA(2009)0377

Wniosek o zapewnienie międzynarodowej ochrony złożony w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca (przekształcenie) *I**

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca (przekształcenie) (COM(2008)0820 – C6-0474/2008 – 2008/0243(COD))

(Procedura współdecyzji – przekształcenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0820),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 63 ust. 1 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6–0474/2008),
 - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych¹,
 - uwzględniając pismo z dnia 3 kwietnia 2009 r. skierowane przez Komisję Prawną do Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych zgodnie z art. 80a ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 80a oraz art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6–0284/2009),
- A. mając na uwadze, że zdaniem konsultacyjnej grupy roboczej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji przedmiotowy wniosek nie zawiera żadnych istotnych poprawek poza poprawkami określonymi jako takie we wniosku oraz mając na uwadze, że jeżeli chodzi o kodyfikację niezmiennych przepisów wcześniejszych aktów oraz przedmiotowych poprawek, wniosek zawiera zwykłą kodyfikację istniejących tekstów, bez jakichkolwiek zmian co do ich istoty,
1. zatwierdza wniosek Komisji w wersji uwzględniającej zalecenia grupy konsultacyjnej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, z uwzględnieniem poniższych poprawek;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 maja 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr.../2009 ustanawiające kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca (*przekształcenie*)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 63 akapit pierwszy pkt 1 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Regionów³,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Do rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego mają być wprowadzone zasadnicze zmiany⁵. Dla zachowania przejrzystości, rozporządzenie to powinno zostać przekształcone.
- (2) Wspólna polityka azylowa, w tym wspólny europejski system azylowy, jest integralną częścią celu Unii Europejskiej, jakim jest stopniowe ustanowienie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości otwartej dla wszystkich tych, którzy, zmuszeni okolicznościami, słusznie szukają ochrony we Wspólnocie.
- (3) Na specjalnym posiedzeniu w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 r. Rada Europejska uzgodniła podjęcie wysiłków na rzecz ustanowienia wspólnego europejskiego systemu azylowego, opartego na pełnym i integralnym stosowaniu konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 r., uzupełnionej protokołem nowojorskim z dnia 31 stycznia 1967 r., i zapewnienia w ten sposób, że nikt nie jest odsyłany z powrotem tam, gdzie czekają go prześladowania, tj. utrzymanie zasady non-refoulement. W odniesieniu do tej kwestii bez uszczerbku dla kryteriów odpowiedzialności ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, państwa członkowskie, wszystkie przestrzegając zasady non-refoulement, są uważane za kraje bezpieczne dla obywateli krajów trzecich.

¹ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

² Dz.U. C ...

³ Dz.U. C ...

⁴ *Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r.*

⁵ Dz.U. L 50 z 25.2.2003, s. 1.

- (4) W konkluzjach z Tampere stwierdzono także, że system ten powinien zostać uzupełniony, w krótkim terminie, o precyzyjną i sprawną metodę ustalania, które państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu.
- (5) Metoda taka powinna być oparta na kryteriach obiektywnych i sprawiedliwych, zarówno dla państw członkowskich, jak i dla zainteresowanych osób. W szczególności powinna ona umożliwiać szybkie ustalenie odpowiedzialnego państwa członkowskiego, tak by zagwarantować skuteczny dostęp do procedur ustalania statutu w zakresie ochrony międzynarodowej i nie powinna zagrażać celowi, jakim jest szybkie rozpatrywanie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej.
- (6) *W odniesieniu do stopniowego wprowadzania w życie wspólnego europejskiego systemu azylowego, który w dłuższej perspektywie czasowej powinien doprowadzić do ustanowienia wspólnej procedury azylowej i jednolitego statusu obowiązującego w całej UE w odniesieniu do osób, którym przyznaje się azyl, na obecnym etapie należy potwierdzić zasady leżące u podstaw konwencji, podpisanej w Dublinie 15 czerwca 1990 r. (zwanej dalej konwencją dublińską) i określającej państwo odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu, złożonego w jednym z państw członkowskich Wspólnoty Europejskiej, której wprowadzanie w życie pobudziło harmonizację polityki azylowej.*
- (7) Pierwsza faza tworzenia wspólnego europejskiego systemu azylowego || została już obecnie zrealizowana. Rada Europejska zebrana w dniu 4 listopada 2004 r. przyjęła program haski, w którym wyznaczono cele do osiągnięcia w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w latach 2005-2010. W tym kontekście w programie haskim wezwano Komisję || do zakończenia oceny aktów prawnych przyjętych w ramach tej pierwszej fazy oraz przedłożenia Radzie i Parlamentowi Europejskiemu aktów i środków, które mają zostać przyjęte w ramach drugiej fazy, tak by mogły zostać przyjęte przed 2010 r.
- (8) *Służby państw członkowskich odpowiedzialne za azyl powinny otrzymać praktyczną pomoc w związku z realizacją swoich codziennych zadań operacyjnych. Istotną rolę w tym zakresie będzie odgrywał Europejski Urząd Wsparcia ds. Polityki Azylowej ustanowiony rozporządzeniem (WE) nr .../... z dnia ...¹.*
- (9) W świetle rezultatów przeprowadzonych ocen, należy na tym etapie potwierdzić zasady stanowiące fundament rozporządzenia (WE) nr 343/2003, wprowadzając równocześnie potrzebne udoskonalenia w oparciu o zdobyte doświadczenia, by zwiększyć skuteczność systemu oraz ochronę udzielaną osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową w ramach tej procedury.
- (10) W celu zapewnienia równego traktowania wszystkich wnioskodawców oraz osób korzystających z ochrony międzynarodowej, jak również w celu zagwarantowania spójności z obecnym dorobkiem prawnym UE w dziedzinie azylu, w szczególności z dyrektywą Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony², należy rozszerzyć zakres

¹ Dz.U. L...

² Dz.U. L 304 z 30.9.2004, s. 12.

zastosowania niniejszego rozporządzenia w celu objęcia nim osób ubiegających się o ochronę uzupełniającą oraz osób korzystających z ochrony uzupełniającej.

- (11) Aby zapewnić równe traktowanie wszystkich osób ubiegających się o azyl, dyrektywa *Parlamentu Europejskiego i Rady* ||.../.../|| WE z dnia ... ustanawiająca minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl¹ powinna mieć zastosowanie do procedury dotyczącej ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego, uregulowanej w niniejszym rozporządzeniu.
- (12) Zgodnie z konwencją Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka z 1989 r. oraz Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej, w stosowaniu niniejszego rozporządzenia jednym z priorytetów powinno być dla państw członkowskich jak najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka. Obok tego należy ustanowić specjalne gwarancje proceduralne dla małoletnich bez opieki, ze względu na ich szczególnie stopień narażenia.
- (13) Zgodnie z europejską Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej, w stosowaniu niniejszego rozporządzenia jednym z priorytetów państw członkowskich powinno być poszanowanie jedności rodziny.
- (14) Łączne rozpatrywanie przez jedno państwo członkowskie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, złożonych przez członków jednej rodziny umożliwia zapewnienie, że wnioski są rozpatrywane dokładnie, a decyzje podejmowane w odniesieniu do nich są spójne, jak również to, że członkowie jednej rodziny nie są rozdzielani.
- (15) Aby zapewnić pełne poszanowanie zasady jedności rodziny oraz najlepiej zabezpieczyć interesy dziecka, istnienie stosunku zależności między wnioskodawcą i członkami jego szeroko pojmowanej rodziny, ze względu na ciężę lub macierzyństwo, ich stan zdrowia lub podeszły wiek, *powinny* stać się *wiązącymi kryteriami* ustalania odpowiedzialności. Jeżeli wnioskodawcą jest małoletni bez opieki, również fakt obecności na terytorium innego państwa członkowskiego krewnego, który może się nim zaopiekować, powinna stać się *wiążącym kryterium* ustalania odpowiedzialności.
- (16) *nowy* Każde państwo członkowskie powinno mieć możliwość odstąpienia od kryteriów odpowiedzialności, w szczególności ze względów humanitarnych i ze względu na trudne położenie wnioskodawcy, oraz rozpatrzenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w tym lub innym państwie członkowskim, nawet jeżeli nie ma obowiązku rozpatrzenia tego wniosku zgodnie z *wiązącymi kryteriami* ustanowionymi w rozporządzeniu, o ile zainteresowane państwo członkowskie i wnioskodawca wyrażą na to zgodę.
- (17) Należy organizować indywidualne rozmowy z wnioskodawcami, by ułatwić ustalenie państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o ochronę międzynarodową oraz **■** ustnie informować wnioskodawców o stosowaniu niniejszego rozporządzenia.
- (18) Zgodnie, w szczególności, z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy ustanowić gwarancje prawne oraz prawo do skutecznego środka zaskarżenia w odniesieniu do decyzji dotyczących przekazania do odpowiedzialnego państwa

¹ Dz.U. L [...] z [...], s. [...].

członkowskiego, by zapewnić skuteczną ochronę praw zainteresowanych jednostek.

- (19) Zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, skuteczny środek zaskarżenia powinien obejmować zarówno zbadanie stosowania niniejszego rozporządzenia, jak również prawnej i faktycznej sytuacji w państwie członkowskim, do którego wnioskodawca jest przekazywany, aby zapewnić poszanowanie prawa międzynarodowego.
- (20) ***Do celów niniejszego rozporządzenia „zatrzymanie” nie powinno być pojęciem sugerującym karny lub odwetowy charakter tej czynności, lecz oznaczać wyłącznie tymczasowy środek administracyjny polegający na operacji zatrzymania.***
- (21) Zatrzymanie osób ubiegających się o azyl powinno być stosowane zgodnie z fundamentalną zasadą stanowiącą, że nikt nie powinien być zatrzymywany tylko z tego powodu, że ubiega się o ochronę międzynarodową. W szczególności zatrzymanie osób ubiegających się o azyl ***w ośrodkach służących zatrzymaniu ze względów administracyjnych, które nie są tożsame z więzieniem,*** musi być zgodne z art. 31 konwencji genewskiej i może nastąpić tylko w ściśle określonych, wyjątkowych okolicznościach, z poszanowaniem gwarancji ustanowionych w dyrektywie ||.../.../WE|| [ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl]. Ponadto zatrzymanie na potrzeby przekazania do odpowiedzialnego państwa członkowskiego powinno być stosowane w ograniczonym zakresie i zgodnie z zasadą proporcjonalności podejmowanych środków w stosunku do założonych celów.
- (22) Zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1560/2003 z dnia 2 września 2003 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003¹, przekazanie do odpowiedzialnego państwa członkowskiego może nastąpić na zasadzie dobrowolności, przez wyjazd pod nadzorem lub wyjazd pod eskortą. Państwa członkowskie powinny wspierać przekazywanie na zasadzie dobrowolności oraz zapewnić, by wyjazdy pod nadzorem lub eskortą odbywały się w sposób humanitarny, z pełnym poszanowaniem praw podstawowych i godności ludzkiej.
- (23) Stopniowe tworzenie przestrzeni bez granic wewnętrznych, w której zagwarantowany jest swobodny przepływ osób, zgodnie z Traktatem ||, oraz ustanowienie polityki wspólnotowej dotyczącej warunków wjazdu i pobytu obywateli krajów trzecich, włącznie ze wspólnymi wysiłkami w kierunku zarządzania granicami zewnętrznymi, powoduje, że niezbędne jest wyważenie kryteriów odpowiedzialności w duchu solidarności.
- (24) Stosowanie niniejszego rozporządzenia może, w określonych okolicznościach, wiązać się z dodatkowymi obciążeniami dla państw członkowskich stojących w obliczu szczególnie naglącej sytuacji, która powoduje nadzwyczaj duże obciążenie ich zasobów przeznaczonych na przyjmowanie osób, systemu azylowego oraz infrastruktury. W takich okolicznościach należy ustanowić skuteczną procedurę umożliwiającą przejściowe wstrzymanie przekazywania do danego państwa członkowskiego i dostarczenie pomocy finansowej, zgodnie z obowiązującymi aktami finansowymi UE. Tymczasowe wstrzymanie przekazywania w ramach systemu dublińskiego może zatem przyczynić się do osiągnięcia większej solidarności z tymi państwami członkowskimi, których systemy azylowe poddawane są szczególnym obciążeniom, przede wszystkim ze względu na ich położenie geograficzne i sytuację

¹ Dz.U. L 222 z 5.9.2003, s. 3.

demograficzną.

- (25) *Procedura wstrzymywania przekazywania powinna być stosowana również wtedy, gdy Komisja uzna, że poziom ochrony osób ubiegających się o ochronę międzynarodową w danym państwie członkowskim jest niezgodny z prawodawstwem wspólnotowym w dziedzinie azylu, w szczególności w zakresie dotyczącym warunków przyjęcia, kwalifikowania do ochrony międzynarodowej i dostępu do procedury azylowej, w celu zagwarantowania, by wszystkim osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową zapewniono odpowiedni poziom ochrony we wszystkich państwach członkowskich.*
- (26) *Procedura wstrzymywania przekazywania stanowi środek wyjątkowy do stosowania jedynie w sytuacjach szczególnego obciążenia lub wobec ciągłych problemów w zakresie ochrony.*
- (27) *Komisja powinna regularnie poddawać ocenie postępy w kierunku poprawy długoterminowego rozwoju i harmonizacji wspólnego europejskiego systemu azylowego oraz badać, w jakim stopniu solidarne działania i dostępność procedury wstrzymywania ułatwiają te postępy, a także przedstawiać sprawozdanie z tych postępów.*

Mając na uwadze fakt, że system dubliński nie został pomyślany jako mechanizm sprawiedliwego podziału odpowiedzialności w związku z rozpatrywaniem wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej i mając na uwadze, że szereg państw członkowskich jest szczególnie narażonych na przepływy migracyjne, zwłaszcza ze względu na ich położenie geograficzne, istotne jest odzwierciedlenie i zaproponowanie prawnie wiążących instrumentów w celu zapewnienia większej solidarności między państwami członkowskimi i wyższych standardów ochrony. Takie instrumenty powinny w szczególności uwzględniać oddelegowanie urzędników z innych państw członkowskich, którzy będą wspierać państwa członkowskie podlegające szczególnym obciążeniom i w których wnioskodawcy nie mogą korzystać z odpowiednich standardów ochrony, a w przypadku gdy zdolność danego państwa członkowskiego do przyjmowania jest niewystarczająca, urzędnicy ci będą ułatwiać przeniesienie osób korzystających z ochrony międzynarodowej do innych państw członkowskich, przy założeniu że sami zainteresowani wyrażą na to zgodę, a ich prawa podstawowe będą przestrzegane.

- (28) Dyrektywę 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych¹ stosuje się do przetwarzania przez państwa członkowskie danych w zastosowaniu niniejszego rozporządzenia.
- (29) Wymiana danych osobowych wnioskodawców, w tym szczególnie chronionych danych zdrowotnych, które mają być przesyłane przed dokonaniem przekazania, zagwarantuje, że właściwe organy azylowe będą w stanie dostarczyć wnioskodawcom odpowiedniej pomocy oraz zapewnić ciągłość ochrony i poszanowania praw przyznanych tym osobom. Należy wprowadzić szczególny przepis w celu zagwarantowania ochrony danych dotyczących wnioskodawców, którzy znaleźli się w takiej sytuacji, zgodnie z dyrektywą 95/46/WE.
- (30) Stosowanie niniejszego rozporządzenia może zostać ułatwione, a jego skuteczność

¹ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

zwiększona, na drodze uzgodnień dwustronnych między państwami członkowskimi służących poprawie komunikacji między właściwymi departamentami, skracaniu terminów przeprowadzania procedur lub uproszczeniu rozpatrywania wniosków o przejęcie lub wtórne przejęcie, lub też ustanawianiu procedur w odniesieniu do wykonania przekazania.

- (31) Należy zapewnić ciągłość między systemem ustalania odpowiedzialnego państwa członkowskiego ustanowionym rozporządzeniem (WE) nr 343/2003 dublińskim a systemem ustanowionym przez niniejsze rozporządzenie. Podobnie należy zapewnić spójność między niniejszym rozporządzeniem a rozporządzeniem (WE) nr ||.../...|| z dnia ... [dotyczącym ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia ||(WE) nr .../... ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca]¹.
- (32) Działanie systemu Eurodac ustanowionego rozporządzeniem (WE) nr ||.../.../|| [dotyczącym ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia (WE) nr .../... ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca], a w szczególności wykonanie zawartych w nim art. 6 i 10, powinno ułatwić stosowanie niniejszego rozporządzenia.
- (33) Działanie wizowego systemu informacyjnego ustanowionego rozporządzeniem (WE) nr 767/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wizowego systemu informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych², a w szczególności wykonanie jego art. 21 i 22 powinno ułatwić stosowanie niniejszego rozporządzenia.
- (34) W odniesieniu do traktowania osób objętych zakresem zastosowania niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie związane są zobowiązaniami wynikającymi z umów międzynarodowych, których są stroną.
- (35) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji³.
- (36) W szczególności Komisji należy przyznać uprawnienia do ustanawiania warunków i procedur służących wykonaniu przepisów dotyczących małoletnich bez opieki i ponownego połączenia z zależnymi krewnymi oraz do ustanawiania kryteriów koniecznych do przeprowadzenia przekazania. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów innych niż istotne, środki te muszą zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (37) Środki niezbędne do wykonania rozporządzenia (WE) nr 343/2003 zostały przyjęte

¹ Dz.U. L ...

² Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 60.

³ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

rozporządzeniem (WE) nr 1560/2003. Niektóre przepisy rozporządzenia (WE) nr 1560/2003 powinny zostać włączone do niniejszego rozporządzenia, dla zachowania przejrzystości lub dlatego, że mogą one służyć ogólnemu celowi. Szczególnie istotne znaczenie zarówno dla państw członkowskich, jak i zainteresowanych osób ubiegających się o azyl, ma ustanowienie ogólnego mechanizmu pozwalającego znaleźć rozwiązanie w przypadkach, w których państwa członkowskie w sposób zróżnicowany stosują jeden z przepisów niniejszego rozporządzenia. Dlatego zasadne jest włączenie mechanizmu przewidzianego w rozporządzeniu (WE) nr 1560/2003 do rozstrzygania sporów dotyczących klauzuli humanitarnej do niniejszego rozporządzenia oraz rozszerzyć zakres zastosowania tego mechanizmu na całe niniejsze rozporządzenie.

- (38) Warunkiem skutecznego monitorowania stosowania niniejszego rozporządzenia jest poddawanie go ocenie w regularnych odstępach czasu.
- (39) W niniejszym rozporządzeniu respektuje się prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej¹¹. W szczególności niniejsze rozporządzenie zmierza do zapewnienia pełnego przestrzegania prawa do azylu gwarantowanego przez art. 18 i wspierania stosowania art. 1, 4, 7, 24 i 47 wymienionej karty oraz *powinno* być stosowane zgodnie z tymi artykułami.
- (40) Ponieważ cel *niniejszego rozporządzenia*, a mianowicie ustanowienie kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej wniesionego w jednym państwie członkowskim przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca, nie może być w wystarczającym stopniu osiągnięty przez państwa członkowskie, i, ze względu na *jego* rozmiary i skutki, może zostać w lepszym stopniu osiągnięty na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „obywatel kraju trzeciego” oznacza każdą osobę, która nie jest obywatelem Unii w rozumieniu art. 17 ust. 1 Traktatu || i która nie jest osobą korzystającą ze wspólnotowego prawa do swobodnego przemieszczania się, zdefiniowanego w art. 2 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady¹;
- b) „wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej” oznacza wniosek o udzielenie międzynarodowej ochrony zdefiniowany w art. 2 lit. g) dyrektywy 2004/83/WE;
- c) „wnioskodawca” lub „osoba ubiegająca się o azyl” oznacza obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca, który złożył wniosek o udzielenie, ochrony międzynarodowej, w odniesieniu do którego nie została jeszcze podjęta prawomocna decyzja;
- d) „rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej” oznacza wszelkie przypadki rozpatrzenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej lub wydania decyzji lub orzeczenia w sprawie takiego wniosku przez właściwe organy zgodnie z dyrektywą Rady 2005/85/WE², z wyjątkiem procedur ustalania odpowiedzialnego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz dyrektywą 2004/83/WE;
- e) „wycofanie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej” oznacza działanie, w wyniku którego osoba ubiegająca się o kończy procedurę rozpoczętą złożeniem przez nią wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, zgodnie z dyrektywą 2005/85/WE, w sposób wyraźny lub dorozumiany;
- f) osoba, której udzielono ochronę międzynarodową oznacza obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca, co do których uznano, że wymagają międzynarodowej ochrony zdefiniowanej w art. 2 lit. a) dyrektywy 2004/83/WE;
- g) „małoletni” oznacza obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca w wieku poniżej 18 lat;
- h) „małoletni bez opieki” oznacza małoletniego, który przybywa na terytorium państw członkowskich bez towarzystwa osób dorosłych, odpowiedzialnych za niego z mocy prawa lub zwyczaju, „dopóki nie zostanie faktycznie objęty opieką takich osób; obejmuje to małoletnich, którzy zostali pozostawieni bez opieki po przybyciu na terytorium państw członkowskich;
- i) „członkowie rodziny” oznaczają, o ile rodzina już istniała w kraju pochodzenia, następujących członków rodziny wnioskodawcy, którzy są obecni na terytorium państw członkowskich:
- małżonek osoby ubiegającej się o azyl albo jej partner stanu wolnego w stabilnym związku, w przypadku gdy ustawodawstwo lub praktyka danego państwa członkowskiego traktuje pary, które nie zawarły związku małżeńskiego w sposób porównywalny do małżeństw na podstawie swoich przepisów odnoszących się do cudzoziemców;
 - małoletnie dzieci par, o których mowa w *tiret pierwszym* lub wnioskodawcy, pod warunkiem że nie pozostają w związku małżeńskim oraz bez względu na to, czy zostały urodzone w związku małżeńskim czy poza takim związkiem czy

¹ Dz.U. L 105 z 13.4.2006, s. 1.

² Dz.U. L 326 z 13.12.2005, s. 13.

też zostały adoptowane w rozumieniu prawa krajowego;

- pozostające w związku małżeńskim małoletnie dzieci par, o których mowa w *tiret pierwszym* lub wnioskodawcy, bez względu na to, czy zostały urodzone w związku małżeńskim czy poza takim związkiem, czy też zostały adoptowane w rozumieniu *przepisów* prawa krajowego, **pod warunkiem, że nie towarzyszą im małżonkowie**, jeżeli pobyt z wnioskodawcą najlepiej zabezpiecza ich interesy;
- ojciec, matka lub opiekun wnioskodawcy jeżeli *wnioskodawca* jest małoletnim i nie pozostaje w związku małżeńskim lub też jest małoletnim pozostającym w związku małżeńskim **i nie towarzyszy mu małżonek**, ale pobyt z ojcem, matką lub opiekunem najlepiej zabezpiecza jego interesy;
- nie pozostające w związku małżeńskim rodzeństwo wnioskodawcy, jeżeli *wnioskodawca* jest małoletnim nie pozostającym w związku małżeńskim albo też jeżeli wnioskodawca lub jego rodzeństwo są małoletnimi pozostającymi w związku małżeńskim **i nie towarzyszy mu małżonek**, ale wspólny pobyt najlepiej zabezpiecza interesy jednej lub większej liczby wymienionych osób;

j) „dokument pobytu” oznacza każde zezwolenie wydane przez organy państwa członkowskiego zezwalające obywatelowi kraju trzeciego lub bezpaństwowcowi na pozostanie na jego terytorium, włącznie z dokumentami potwierdzającymi zezwolenie na pozostanie na jego terytorium na podstawie ustaleń dotyczących ochrony czasowej lub tak długo, jak długo istnieją okoliczności uniemożliwiające wykonanie decyzji o wydaleniu, z wyjątkiem wiz i zezwoleń na pobyt wydanych w okresie niezbędnym do ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego na mocy niniejszego rozporządzenia lub podczas rozpatrywania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej lub wniosku o wydanie zezwolenia na pobyt;

k) „wiza” oznacza zezwolenie lub decyzję państwa członkowskiego, wymagane do tranzytu lub wjazdu w celu zamierzonego pobytu w tym państwie członkowskim lub w wielu państwach członkowskich. Charakter wizen ustala się zgodnie z następującymi definicjami:

- (i) „wiza długoterminowa” oznacza zezwolenie lub decyzję wydane przez państwo członkowskie wymagane do wjazdu w celu zamierzonego pobytu w tym państwie członkowskim dłuższego niż trzy miesiące;
- (ii) „wiza krótkoterminowa” oznacza zezwolenie lub decyzję państwa członkowskiego wymagane do wjazdu w celu zamierzonego pobytu w tym państwie członkowskim lub w wielu państwach członkowskich, którego całkowity okres nie przekracza trzech miesięcy;
- (iii) „wiza tranzytowa” oznacza zezwolenie lub decyzję państwa członkowskiego wymagane do wjazdu w celu tranzytu przez terytorium tego państwa członkowskiego lub wielu państw członkowskich, z wyjątkiem tranzytu w obrębie lotniska;
- (iv) „lotniskowa wiza tranzytowa” oznacza zezwolenie lub decyzję pozwalające obywatelowi kraju trzeciego wyraźnie podlegającemu *takiemu* wymogowi, na przejście przez strefę tranzytową lotniska bez uzyskania wstępu na krajowe terytorium danego państwa członkowskiego, podczas przerwy w podróży lub w związku z przesiadką w ramach jednego lotu międzynarodowego.

- l) „ryzyko ucieczki” oznacza istnienie w indywidualnym przypadku przesłanek, opartych na obiektywnych, prawnie określonych kryteriach, wskazujących na to, że wnioskodawca lub obywatel kraju trzeciego lub bezpaństwowiec, wobec którego podjęto decyzję o przekazaniu, może zbiec.

ROZDZIAŁ II

OGÓLNE ZASADY I ZABEZPIECZENIA

Artykuł 3

Dostęp do procedury rozpatrywania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej

1. Państwa członkowskie rozpatrują każdy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej złożony przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca który składa wniosek na terytorium jednego z nich, w tym na granicy lub w *strefie tranzytowej*. Wniosek jest rozpatrywany przez jedno państwo członkowskie, którym jest państwo, które kryteria wymienione w rozdziale III niniejszego rozporządzenia wskazują jako odpowiedzialne.
2. W przypadku gdy nie można wyznaczyć państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie kryteriów wymienionych w niniejszym rozporządzeniu, odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jest pierwsze państwo członkowskie, w którym wniosek ten został złożony.
3. Każde państwo członkowskie zachowuje prawo do wysłania osoby ubiegającej się o azyl do bezpiecznego kraju trzeciego, z zastrzeżeniem przepisów i zabezpieczeń ustanowionych w dyrektywie 2005/85/WE.

Artykuł 4

Prawo do informacji

1. Niezwłocznie po złożeniu przez osobę ubiegającą się o azyl wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, właściwe organy państwa członkowskiego informują ją o stosowaniu niniejszego rozporządzenia, a w szczególności o:
 - a) celach niniejszego rozporządzenia oraz konsekwencjach złożenia kolejnego wniosku w innym państwie członkowskim;
 - b) kryteriach ustalenia odpowiedzialności oraz ich hierarchii;
 - c) ogólnej procedurze i terminach obowiązujących państwa członkowskie;
 - d) potencjalnych rezultatach procedury oraz ich konsekwencjach;
 - e) możliwości zaskarżenia decyzji o przekazaniu;
 - f) fakcie, że właściwe organy mogą wymieniać dane na jej temat, wyłącznie w celu wypełnienia zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia;
 - g) **prawie** dostępu do danych jej dotyczących oraz **prawie** do żądania poprawienia nieprawidłowych danych jej dotyczących lub usunięcia danych jej dotyczących przetworzonych niezgodnie z prawem, **a także** o procedurach służących

wykonaniu tych praw, **w tym** danych kontaktowych **organów, o których mowa w art. 34, oraz** krajowych organów ochrony danych rozpatrujących skargi dotyczące ochrony danych osobowych.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, udzielane są na piśmie w języku, który **wnioskodawca rozumie lub można w uzasadniony sposób przypuszczać, że jest on dla niego zrozumiały**. Państwa członkowskie wykorzystują do tego celu wspólną ulotkę przygotowaną na podstawie ust. 3.

Aby informacje zostały właściwie zrozumiane przez wnioskodawcę, są one udzielane także ustnie, podczas indywidualnej rozmowy zorganizowanej na mocy art. 5.

Państwa członkowskie udzielają informacji w sposób odpowiedni do wieku wnioskodawcy.

3. Przygotowuje się wspólną ulotkę zawierającą co najmniej informacje, o których mowa w ust. 1, zgodnie z procedurą *regulacyjną*, o której mowa w art. 41 ust. 2.

Artykuł 5

Indywidualna rozmowa

1. Państwa członkowskie realizujące procedurę ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego na mocy niniejszego rozporządzenia **wzywają wnioskodawców do** odbycia indywidualnej rozmowy z osobą, która zgodnie z prawem krajowym ma kwalifikacje do prowadzenia takich rozmów.
2. Indywidualna rozmowa **ma za cel ułatwienie** ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego, w szczególności w celu umożliwienia wnioskodawcy przedłożenia istotnych informacji niezbędnych do prawidłowej identyfikacji odpowiedzialnego państwa członkowskiego, **jak również ustne poinformowanie** wnioskodawcy o stosowaniu niniejszego rozporządzenia.
3. Indywidualna rozmowa przeprowadzana jest w odpowiednim czasie po złożeniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, a w każdym razie przed podjęciem jakichkolwiek decyzji o przekazaniu wnioskodawcy do odpowiedzialnego państwa członkowskiego na mocy art. 25 ust. 1.
4. Indywidualna rozmowa przeprowadzana jest w języku, który **wnioskodawca rozumie lub co do którego** można racjonalnie oczekiwać, że jest zrozumiały dla wnioskodawcy, i w którym jest on w stanie się porozumiewać. W razie potrzeby państwa członkowskie wyznaczają tłumacza, który jest w stanie zapewnić właściwą komunikację między wnioskodawcą a osobą przeprowadzającą indywidualną rozmowę.
5. Indywidualna rozmowa przeprowadzana jest w warunkach zapewniających odpowiednią poufność.
6. Państwo członkowskie przeprowadzające indywidualną rozmowę sporządza krótkie pisemne sprawozdanie zawierające najważniejsze informacje przekazane przez wnioskodawcę podczas rozmowy oraz udostępnia odpis tego sprawozdania wnioskodawcy. Sprawozdanie to dołączane jest do wszelkich decyzji o przekazaniu wydanych na mocy art. 25 ust. 1.

Artykuł 6

Gwarancje dla małoletnich

1. W odniesieniu do wszystkich procedur przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu jednym z priorytetów jest dla państw członkowskich jak najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka.
2. Państwa członkowskie zapewniają, by w odniesieniu do wszystkich procedur przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu małoletni bez opieki był reprezentowany lub wspomagany przez przedstawiciela **w rozumieniu art. 2 lit. i) dyrektywy 2005/85/WE**. Przedstawiciel ten może być również przedstawicielem, o którym mowa w art. 24 dyrektywy ||.../.../WE|| [ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl].
3. Przy ocenie, co najlepiej służy zabezpieczeniu interesów dziecka państwa członkowskie ściśle współpracują za sobą, a w szczególności należycie uwzględniają następujące czynniki:
 - a) możliwość ponownego połączenia rodziny;
 - b) dobro i rozwój społeczny małoletniego, ze szczególnym uwzględnieniem jego tożsamości etnicznej, religijnej, kulturowej i językowej;
 - c) aspekty związane z bezpieczeństwem i ochroną, w szczególności jeżeli zachodzi ryzyko, że dziecko jest ofiarą handlu ludźmi;
 - d) opinię małoletniego, stosownie do jego wieku i dojrzałości.
4. Państwa członkowskie ustanawiają ▮ procedury służące poszukiwaniu przebywających w państwach członkowskich członków rodziny i innych krewnych małoletnich bez opieki, **wrazie konieczności przy pomocy organizacji międzynarodowych lub innych właściwych organizacji**. Rozpoczynają one poszukiwania członków rodziny i innych krewnych małoletniego bez opieki najszybciej jak to możliwe po złożeniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, dbając przy tym o najlepsze zabezpieczenie interesów małoletniego.
5. Właściwe organy, o których mowa w art. 34, które zajmują się wnioskami dotyczącymi małoletnich bez opieki otrzymują odpowiednie szkolenie w zakresie specyficznych potrzeb małoletnich.
6. ***W ramach stosowania niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie mogą przeprowadzać badania lekarskie w celu ustalenia wieku małoletnich bez opieki na zasadach określonych w art. 17 dyrektywy 2005/85/WE.***

W takim przypadku państwa członkowskie czuwają nad rozsądnym i starannym sposobem przeprowadzenia badania lekarskiego zgodnie z wymogami standardów naukowych i etycznych.

ROZDZIAŁ III

KRYTERIA USTALENIA ODPOWIEDZIALNEGO PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO

Artykuł 7

Hierarchia kryteriów

1. Kryteria ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatr wniosku o udzielenie azylu stosuje się w kolejności, w jakiej są one wymienione w niniejszym rozdziale.
2. Państwo członkowskie odpowiedzialne zgodnie z kryteriami określonymi w niniejszym rozdziale ustalane jest na podstawie stanu istniejącego w chwili, w której osoba ubiegająca się o azyl po raz pierwszy złożyła wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w państwie członkowskim.

Artykuł 8

Małoletni bez opieki

1. W przypadku gdy wnioskodawca jest małoletnim bez opieki, państwem członkowskim odpowiedzialnym za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jest to państwo, w którym legalnie przebywa członek rodziny wnioskodawcy, pod warunkiem że najlepiej zabezpiecza to interesy małoletniego.
2. W przypadku, gdy wnioskodawca jest małoletnim bez opieki, który *nie* posiada *członka rodziny w rozumieniu art. 2 lit. i), legalnie przebywającego w innym państwie członkowskim, ale posiada innego* krewnego legalnie przebywającego w innym państwie członkowskim, który może się nim zaopiekować, to państwo członkowskie odpowiada za rozpatrzenie wniosku, o ile najlepiej zabezpiecza to interesy małoletniego.
3. W przypadku gdy członkowie rodziny wnioskodawcy lub inni jego krewni przebywają legalnie w więcej niż jednym państwie członkowskim, decyzja o ustaleniu państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku podejmowana jest tak, by najlepiej zabezpieczyć interesy małoletniego.
4. W przypadku braku członka rodziny lub innego krewnego państwem członkowskim odpowiedzialnym za rozpatrzenie wniosku jest to państwo, w którym małoletni złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, o ile najlepiej zabezpiecza to interesy małoletniego.
5. Warunki i procedury wykonania ust. 2 i 3 są przyjmowane przez Komisję. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia poprzez uzupełnienie go, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 41 ust. 3.

Artykuł 9

Członkowie rodziny będący osobami, którym udzielono ochrony międzynarodowej

W przypadku gdy osoba ubiegająca się o azyl ma członka rodziny, bez względu na to, czy rodzina została założona jeszcze w kraju pochodzenia, któremu zezwolono na pobyt jako osobie, której udzielono ochrony międzynarodowej w państwie członkowskim, to państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony

międzynarodowej, pod warunkiem że zainteresowane osoby wyrażą taką wolę na piśmie.

Artykuł 10

Członkowie rodziny, którzy złożyli wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej

Jeżeli osoba ubiegająca się o azyl, ma w państwie członkowskim członka rodziny, którego wniosek nie stał się jeszcze przedmiotem pierwszej decyzji co do istoty w tym państwie członkowskim, to państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, pod warunkiem że zainteresowane osoby wyrażą taką wolę na piśmie.

Artykuł 11

Zależni krewni

1. W przypadku gdy osoba ubiegająca się o azyl jest uzależniona od pomocy krewnego, z powodu ciąży lub opieki nad niemowlęciem, poważnej choroby, *poważnej niepełnosprawności* lub podeszłego wieku, lub też jeżeli krewny jest, z tych samych powodów, uzależniony od pomocy osoby ubiegającej się o azyl państwem członkowskim odpowiedzialnym za rozpatrzenie wniosku jest państwo uznawane za najwłaściwsze do ich połączenia lub ponownego połączenia pod warunkiem że więzy rodzinne istniały w kraju pochodzenia i że osoby te wyrażą taką wolę na piśmie. Przy ustalaniu najwłaściwszego państwa członkowskiego uwzględnia się potrzebę najlepszego zabezpieczenia interesów zainteresowanych osób, biorąc pod uwagę takie kwestie jak zdolność osoby zależnej do odbywania podróży.
2. Warunki i procedury wykonania ust. 1 są przyjmowane przez Komisję. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia poprzez uzupełnienie go, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 41 ust. 3.

Artykuł 12

Procedura rodzinna

W przypadku gdy wielu członków rodziny przedkłada równocześnie wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej w tym samym państwie członkowskim równocześnie lub w wystarczająco krótkim odstępie czasu, by procedury ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego mogły zostać przeprowadzone łącznie, oraz w przypadku gdy zastosowanie kryteriów określonych w niniejszym rozporządzeniu prowadziłyby do ich rozdzielenia, odpowiedzialne państwo członkowskie ustala się na podstawie następujących przepisów:

- a) odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej wszystkich członków rodziny spoczywa na państwie członkowskim, które kryteria wskazują jako odpowiedzialne za przejęcie największej liczby członków rodziny;
- b) jeżeli to nie wystarczy, odpowiedzialność spoczywa na państwie członkowskim, które kryteria wskazują jako odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku najstarszego z nich.

Artykuł 13

Wydanie dokumentów pobytu lub wiz

1. W przypadku gdy osoba ubiegająca się o azyl jest w posiadaniu ważnego dokumentu pobytu, państwo członkowskie, które wydało ten dokument, jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.
2. W przypadku gdy osoba ubiegająca się o azyl jest w posiadaniu ważnej wizej, państwo członkowskie, które wydało tę wizę, jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, chyba że wiza została wydana || w imieniu lub za pisemnym upoważnieniem innego państwa członkowskiego. W takim przypadku to *inne* państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. W przypadku gdy państwo członkowskie najpierw konsultuje się z organem centralnym innego państwa członkowskiego, w szczególności ze względów bezpieczeństwa, odpowiedź tego ostatniego udzielona w ramach konsultacji nie stanowi pisemnego upoważnienia w rozumieniu niniejszego przepisu.
3. W przypadku gdy osoba ubiegająca się o azyl jest w posiadaniu więcej niż jednego ważnego dokumentu pobytu lub wizej wydanej przez różne państwa członkowskie, odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej przyjmowana jest przez państwa członkowskie w następującej kolejności:
 - a) państwo członkowskie, które wydało dokument pobytu przyznający prawo do najdłuższego okresu pobytu lub, w przypadku gdy okresy ważności są identyczne, państwo członkowskie, które wydało dokument o pobytu o najpóźniejszej dacie wygaśnięcia;
 - b) państwo członkowskie, które wydało wizę o najpóźniejszej dacie wygaśnięcia, w przypadku gdy poszczególne wizej są tego samego typu;
 - c) w przypadku gdy wizej są różnego rodzaju, państwo członkowskie, które wydało wizę o najdłuższym okresie ważności lub, w przypadku gdy okresy ważności są identyczne, państwo członkowskie, które wydało wizę o najpóźniejszej dacie wygaśnięcia.
4. W przypadku gdy osoba ubiegająca się o azyl posiada wyłącznie jeden lub większą liczbę jedynie dokumentów pobytu, które wygasły mniej niż sześć miesięcy wcześniej oraz które faktycznie umożliwiły tej osobie wjazd na terytorium państwa członkowskiego, ust. 1, 2 i 3 stosuje się do czasu opuszczenia przez wnioskodawcę terytorium państw członkowskich.

W przypadku gdy osoba ubiegająca się o azyl jest w posiadaniu jednego lub większej ilości dokumentów pobytu, które wygasły ponad więcej niż dwa lata wcześniej lub jednej lub większej ilości wizej, które wygasły więcej niż sześć miesięcy wcześniej i które faktycznie umożliwiły tej osobie wjazd na terytorium państwa członkowskiego i osoba ta nie opuściła terytorium państw członkowskich, państwo członkowskie, w którym wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej został złożony, jest odpowiedzialne za jego rozpatrzenie.
5. Fakt, że dokument pobytu lub wiza zostały wydane na podstawie fałszywej lub przybranej tożsamości lub wskutek przedłożenia przerobionych, podrobionych lub nieważnych dokumentów, nie stanowi przeszkody dla powierzenia odpowiedzialności państwu członkowskiemu, które wydało ten dokument lub wizę..

Państwo członkowskie wydające dokument pobytu lub wizę nie jest jednakże odpowiedzialne, jeżeli jest w stanie wykazać, że fałszerstwo zostało popełnione po wydaniu tego dokumentu lub wizy.

Artykuł 14

Wjazd lub pobyt

1. W przypadku gdy ustalono, na podstawie dowodów lub poszlak opisanych w dwóch wykazach wymienionych w art. 22 ust. 3 *niniejszego rozporządzenia*, włącznie z danymi, o których mowa w rozdziale III rozporządzenia (WE) nr ||.../...|| [dotyczącego ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia || (WE) nr .../2009 ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca], że osoba ubiegająca się o azyl przekroczyła nielegalnie granicę lądową, morską lub powietrzną państwa członkowskiego, przybywając z kraju trzeciego, państwo członkowskie, do którego w ten sposób wjechała, jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Odpowiedzialność *taka* wygasa z upływem dwunastu miesięcy od dnia, kiedy nastąpiło nielegalne przekroczenie granicy.
2. Jeżeli państwo członkowskie nie może lub nie może dłużej ponosić odpowiedzialności zgodnie z ust. 1 oraz w przypadku gdy ustalono, na podstawie dowodów lub poszlak opisanych w dwóch wykazach wymienionych w art. 22 ust. 3, że osoba ubiegająca się o azyl, która wjechała na terytorium państw członkowskich nielegalnie, lub której okoliczności wjazdu nie można ustalić, mieszkała w państwie członkowskim nieprzerwanie przez okres co najmniej pięciu miesięcy przed złożeniem wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, to państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Jeżeli wnioskodawca mieszkał przez okresy co najmniej pięciu miesięcy w wielu państwach członkowskich, za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej odpowiedzialne jest państwo członkowskie, w którym mieszkał przez ostatni taki okres.

Artykuł 15

Wjazd bezwizowy

1. Jeżeli obywatel kraju trzeciego lub bezpaństwowiec wjeżdża na terytorium państwa członkowskiego, w którym jest zwolniony z obowiązku posiadania wizy, to państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie jego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.
2. Zasady określonej w ust. 1 nie stosuje się, jeżeli obywatel kraju trzeciego lub bezpaństwowiec składa wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w innym państwie członkowskim, w którym także jest zwolniony z obowiązku posiadania wizy w celu wjazdu na terytorium tego państwa. W takim przypadku to *inne* państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Artykuł 16

Wniosek złożony w strefie tranzytu międzynarodowego lotniska

W przypadku gdy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej został złożony przez obywatela kraju trzeciego w strefie tranzytu międzynarodowego lotniska państwa członkowskiego, to państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie tego wniosku.

ROZDZIAŁ IV

KLAUZULE DYSKRECYJONALNE

Artykuł 17

Klauzule dyskrecjonalne

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 1 każde państwo członkowskie może, w szczególności ze względów humanitarnych i ze względu na trudne położenie wnioskodawcy, zdecydować o rozpatrzeniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej wniesionego w tym państwie przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca, nawet jeżeli za takie rozpatrzenie nie jest odpowiedzialne na podstawie kryteriów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, o ile wnioskodawca zgodzi się na to.

W takim przypadku to państwo członkowskie staje się odpowiedzialnym państwem członkowskim w rozumieniu niniejszego rozporządzenia oraz przyjmuje zobowiązania związane z tą odpowiedzialnością. W odpowiednich przypadkach powiadamia ono uprzednio odpowiedzialne państwo członkowskie, państwo członkowskie przeprowadzające procedurę ustalania odpowiedzialnego państwa członkowskiego lub państwo członkowskie, do którego został złożony wniosek o przejęcie lub wtórne przejęcie osoby ubiegającej się o azyl, z wykorzystaniem sieci łączności elektronicznej Dublinet ustanowionej na mocy art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1560/2003.

Państwo członkowskie, które staje się odpowiedzialne zgodnie z niniejszym ustępem niezwłocznie zaznacza również w systemie Eurodac, że przyjęło odpowiedzialność na mocy *art. 6 ust. 3* rozporządzenia (WE) nr ||.../...|| [dotyczącego ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia || (WE) nr .../... ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca].

2. Państwo członkowskie, w którym złożono wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej i które prowadzi procedurę ustalania odpowiedzialnego państwa członkowskiego lub odpowiedzialne państwo członkowskie może w każdym czasie zwrócić się do innego państwa członkowskiego o przejęcie wnioskodawcy, by połączyć członków rodziny, jak również innych krewnych, z przyczyn humanitarnych opartych w szczególności na względach rodzinnych lub kulturowych, nawet jeśli to *inne* państwo członkowskie nie jest odpowiedzialne zgodnie z kryteriami ustanowionymi w art. 8-12 ||. Osoby zainteresowane muszą wyrazić zgodę na piśmie.

Do wniosku o przejęcie dołączane są wszystkie materiały będące w posiadaniu

wnoszącego państwa członkowskiego, by umożliwić państwu członkowskiemu, do którego kierowany jest wniosek, ocenę sytuacji.

Państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek przeprowadza wszelkie niezbędne czynności sprawdzające by sprawdzić zasadność podanych przyczyn humanitarnych oraz wydaje decyzję w sprawie wniosku w terminie dwóch miesięcy od daty otrzymania wniosku. W decyzji o odrzuceniu wniosku podaje się przesłanki, na których została ona oparta.

W przypadku gdy państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek akceptuje ten wniosek, odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej zostaje przeniesiona na to państwo.

ROZDZIAŁ V

OBOWIĄZKI ODPOWIEDZIALNEGO PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO

Artykuł 18

Obowiązki odpowiedzialnego państwa członkowskiego

1. Państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie niniejszego rozporządzenia jest zobowiązane do:
 - a) przejęcia, na warunkach ustanowionych w art. 21, 22 i 28, osoby ubiegającej się o azyl, która złożyła wniosek w innym państwie członkowskim;
 - b) wtórnego przejęcia, na warunkach ustanowionych w art. 23, 24 i 28, wnioskodawcy, którego wniosek jest rozpatrywany i który złożył wniosek w innym państwie członkowskim, lub który przebywa na terytorium innego państwa członkowskiego bez dokumentu pobytu;
 - c) wtórnego przejęcia, na warunkach ustanowionych w art. 23, 24 i 28, wnioskodawcy, który wycofał wniosek w trakcie jego rozpatrywania i złożył wniosek w innym państwie członkowskim;
 - d) wtórnego przejęcia, na warunkach ustanowionych w art. 23, 24 i 28, obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca, którego wniosek został odrzucony, i który złożył wniosek w innym państwie członkowskim, lub który przebywa na terytorium innego państwa członkowskiego bez dokumentu pobytu.
2. We wszystkich okolicznościach, o których mowa w ust. 1 lit. a)-d), odpowiedzialne państwo członkowskie rozpatruje wniosek lub kończy rozpatrywanie wniosku o udzielenie; ochrony międzynarodowej złożonego przez wnioskodawcę, w rozumieniu art. 2 lit. d). W przypadku gdy odpowiedzialne państwo członkowskie przestało rozpatrywać wniosek w związku z wycofaniem go przez wnioskodawcę, odwołuje tę decyzję i kończy rozpatrywanie wniosku, w rozumieniu art. 2 lit. d).

Artykuł 19

Wygaśnięcie odpowiedzialności

1. W przypadku gdy państwo członkowskie wydaje wnioskodawcy dokument pobytu,

obowiązki określone w art. 18 ust. 1 przechodzą na to państwo członkowskie.

2. Obowiązki określone w art. 18 ust. 1 wygasają, w przypadku gdy państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku jest w stanie wykazać, kiedy otrzyma wniosek o przejęcie lub wtórne przejęcie wnioskodawcy lub innej osoby, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d), że dana osoba opuściła terytorium państw członkowskich na okres co najmniej trzech miesięcy, chyba że jest ona w posiadaniu ważnego dokumentu pobytu wydanego przez odpowiedzialne państwo członkowskie.

Wniosek złożony po takiej nieobecności uznawany jest za nowy wniosek, stanowiący podstawę wszczęcia nowej procedury w celu ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego.

3. Obowiązki określone w art. 18 ust. 1 lit. c) i d) wygasają w przypadku gdy państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku jest w stanie wykazać, kiedy otrzyma wniosek o przyjęcie z powrotem wnioskodawcy lub innej osoby, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d), że dana osoba opuściła terytorium państw członkowskich zgodnie z decyzją o odesłaniu lub decyzją o wydaleniu wydaną w następstwie wycofania lub odrzucenia wniosku.

Wniosek złożony po faktycznym wydaleniu uznawany jest za nowy wniosek, stanowiący podstawę wszczęcia nowej procedury w celu ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego.

ROZDZIAŁ VI

PROCEDURY PRZEJĘCIA I WTÓRNEGO PRZEJĘCIA

Sekcja I

Wszczęcie procedury

Artykuł 20

Wszczęcie procedury

1. Procedura ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego na podstawie niniejszego rozporządzenia rozpoczyna się, gdy tylko wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej zostanie po raz pierwszy złożony w państwie członkowskim.
2. Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej uważa się za złożony, jeśli formularz przedłożony przez wnioskodawcę lub sprawozdanie przygotowane przez organy dotarł do właściwych organów zainteresowanego państwa członkowskiego. W przypadku gdy wniosek nie został złożony na piśmie, okres między deklaracją zamiaru a przygotowaniem sprawozdania powinien być możliwie jak najkrótszy.
3. Do celów niniejszego rozporządzenia status małoletniego towarzyszącego osobie ubiegającej się o azyl i odpowiadającego definicji członka rodziny określonej w art. 2 lit. i), jest rozpatrywany nieodłącznie od statusu jego rodzica lub opiekuna przez państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej tego rodzica lub opiekuna, nawet jeżeli sam małoletni nie jest osobą ubiegającą się o azyl, o ile najlepiej zabezpiecza to jego interesy. W identyczny sposób traktowane są dzieci urodzone po przyjeździe osoby ubiegającej

się o azyl na terytorium państw członkowskich, bez potrzeby wszczęcia nowej procedury w celu ich przejęcia.

4. W przypadku gdy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej zostaje złożony do właściwych organów państwa członkowskiego przez wnioskodawcę, który znajduje się na terytorium innego państwa członkowskiego, ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego dokonuje państwo członkowskie, na którego terytorium przebywa wnioskodawca. To ostatnie państwo członkowskie jest bezzwłocznie powiadamiane przez państwo członkowskie, które otrzymało wniosek, a następnie, do celów niniejszego rozporządzenia, jest uznawane za państwo członkowskie, w którym został złożony wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Wnioskodawca jest powiadamiany na piśmie o takim przekazaniu oraz o dacie, kiedy to nastąpiło.

5. Osoba ubiegająca się o azyl, która przebywa w innym państwie członkowskim i tam składa wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej po wycofaniu swojego pierwszego wniosku złożonego w innym państwie członkowskim w trakcie procedury ustalania odpowiedzialnego państwa członkowskiego, zostaje wtórnie przejęta, na warunkach ustanowionych w art. 23, 24 i 28, przez państwo członkowskie, w którym ten wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej został najpierw złożony, w celu zakończenia procedury ustalania państwa odpowiedzialnego za rozpatrywanie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Obowiązek ten wygasa, w przypadku gdy państwo członkowskie, do którego zwrócono się o dokończenie procedury ustalania odpowiedzialnego państwa członkowskiego jest w stanie dowieść, że osoba ubiegająca się o azyl opuściła w międzyczasie *terytorium* państw członkowskich na okres dłuższy niż trzy miesiące lub uzyskała dokument pobytu od innego państwa członkowskiego.

Wniosek złożony po takiej nieobecności uznawany jest za nowy wniosek, stanowiący podstawę wszczęcia nowej procedury w celu ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego.

Sekcja II

Procedura w zakresie wniosków o przejęcie

Artykuł 21

Złożenie wniosku o przejęcie

1. W przypadku gdy państwo członkowskie, w którym został złożony wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, uznaje, że inne państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosku, może, tak szybko jak to możliwe, i w każdym przypadku w ciągu trzech miesięcy od daty złożenia wniosku w rozumieniu art. 20 ust. 2 zwrócić się do innego państwa członkowskiego o przejęcie wnioskodawcy.

W przypadku gdy wniosek o przejęcie wnioskodawcy nie został wniesiony w terminie trzech miesięcy, odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej spoczywa na państwie członkowskim, w którym taki

wniosek został złożony.

2. Wnioskujące państwo członkowskie może poprosić o pilną odpowiedź w przypadkach, gdy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej został złożony po tym jak odmówiono zezwolenia na wjazd lub pozostanie, po aresztowaniu za nielegalny pobyt lub po doręczeniu lub wykonaniu decyzji o wydaleniu lub w przypadku gdy osoba ubiegająca się o azyl została zatrzymana.

We wniosku podawane są powody uzasadniające pilną odpowiedź oraz okres, w którym oczekuje się odpowiedzi. Okres ten wynosi przynajmniej jeden tydzień.

3. W obu przypadkach wniosek o przejęcie przez inne państwo członkowskie składany jest przy wykorzystaniu standardowego formularza oraz zawiera dowody lub poszlaki opisane w dwóch wykazach, wymienionych w art. 22 ust. 3 lub odpowiednie fragmenty oświadczenia złożonego przez osobę ubiegającą się o azyl, umożliwiające organom państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek, sprawdzenie, czy jest ono odpowiedzialne na podstawie kryteriów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu.

Reguły dotyczące przygotowania wniosków i procedur ich przekazywania przyjmuje się zgodnie z procedurą *regulacyjną* określoną w art. 41 ust. 2.

Artykuł 22

Odpowiedź na wniosek o przejęcie

1. Państwo członkowskie, do którego został skierowany wniosek, przeprowadza niezbędne czynności sprawdzające i podejmuje decyzję w sprawie wniosku o przejęcie osoby ubiegającej się o azyl w terminie dwóch miesięcy od dnia otrzymania tego wniosku.
2. W procedurze ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej ustanowionej w niniejszym rozporządzeniu wykorzystuje się materiały dowodowe oraz poszlaki.
3. Zgodnie z procedurą *regulacyjną*, o której mowa w art. 41 ust. 2 ustanawia się dwa wykazy poddawane regularnej weryfikacji, wskazujące materiały dowodowe i poszlaki zgodnie z następującymi kryteriami:
 - a) dowód:
 - (i) odnosi się to do dowodów formalnych, które określają odpowiedzialność na mocy niniejszego rozporządzenia, o ile nie zostały one obalone przez dowód przeciwny;
 - (ii) państwa członkowskie dostarczają komitetowi przewidzianemu w art. 41 wzory różnych rodzajów dokumentów administracyjnych, zgodnie z typologią ustaloną w wykazie dowodów formalnych;
 - b) poszlaki:
 - (i) odnosi się to do przesłanek, które, chociaż możliwe do obalenia, mogą okazać się wystarczające w niektórych przypadkach, zgodnie z przypisywaną im wartością dowodową;

- (ii) ich wartość dowodową w odniesieniu do odpowiedzialności za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej ustala się odrębnie w każdym przypadku.
4. Wymagania dowodowe nie powinny wykraczać poza to, co jest niezbędne dla właściwego stosowania niniejszego rozporządzenia.
 5. Jeżeli nie dostarczono dowodu formalnego, państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, uznaje swoją odpowiedzialność, jeżeli poszlaki są spójne, nadające się do zweryfikowania i wystarczająco szczegółowe dla ustalenia odpowiedzialności.
 6. W przypadku gdy wnioskujące państwo członkowskie poprosiło o rozpatrzenie sprawy w trybie pilnym, zgodnie z przepisami art. 21 ust. 2, państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, dokłada wszelkich starań, by nie przekroczyć wnioskowanego terminu. W wyjątkowych przypadkach, jeżeli można wykazać, że rozpatrywanie wniosku o przejęcie osoby ubiegającej się o azyl jest szczególnie skomplikowane, państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek może udzielić odpowiedzi po upływie wnioskowanego terminu, jednakże w każdym przypadku w ciągu jednego miesiąca. W takich sytuacjach państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, ||*powiadomi* o swojej decyzji o odroczeniu udzielenia odpowiedzi wnioskujące państwo członkowskie w terminie pierwotnie wnioskowanym.
 7. Brak podjęcia działań w terminie dwóch miesięcy, wymienionym w ust. 1, oraz w terminie jednego miesiąca, wymienionym w ust. 6, jest równoznaczne z akceptacją wniosku i pociąga za sobą obowiązek przejęcia danej osoby, w tym obowiązek poczynienia odpowiednich przygotowań do jej *przyjęcia*.

Sekcja III

Procedury w zakresie wniosków o wtórne przejęcie

Artykuł 23

Złożenie wniosku o wtórne przejęcie

1. W przypadku gdy państwo członkowskie, w którym złożono następny wniosek o ochronę międzynarodową, lub na którego terytorium wnioskodawca, lub inna osoba, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d) przebywa bez dokumentu pobytu, uznaje, że odpowiedzialne jest inne państwo członkowskie, zgodnie z art. 20 ust. 5 i art. 18 ust. 1 lit. b), c) i d), może ono zwrócić się do tego innego państwa członkowskiego o wtórne przejęcie tej osoby:
2. W przypadku złożenia następnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, wniosek o wtórne przejęcie zainteresowanej osoby składany jest najszybciej jak to jest możliwe, a w każdym przypadku w terminie **jednego miesiąca** od uzyskania trafienia w systemie Eurodac, na mocy art. 6 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr ||.../... || [dotyczącego ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia || (WE) nr .../... ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca].

Jeżeli wniosek o wtórne przejęcie osoby ubiegającej się o azyl, która złożyła następny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej opiera się dowodach innych niż dane uzyskane z systemu Eurodac, jest on przesyłany do państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek o wtórne przejęcie w terminie trzech miesięcy od daty, w której wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej został złożony w rozumieniu art. 20 ust. 2.

3. W przypadku gdy nie złożono następnego wniosku o ochronę międzynarodową oraz w przypadku gdy wnioskujące państwo członkowskie zdecyduje się na wyszukiwanie w systemie Eurodac zgodnie z art. 13 rozporządzenia (WE) nr ||.../... || [dotyczącego ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia || (WE) nr .../... ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca], wniosek o wtórne przejęcie zainteresowanej osoby składany jest najszybciej jak to jest możliwe, a w każdym przypadku w terminie **jednego miesiąca** od uzyskania trafienia w systemie Eurodac, na mocy art. 13 ust. 4 tego rozporządzenia.

Jeżeli wniosek o wtórne przejęcie zainteresowanej osoby opiera się dowodach innych niż dane uzyskane z systemu Eurodac, jest on przesyłany do państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek w terminie trzech miesięcy od daty, w której wnioskujące państwo członkowskie uzyskało wiedzę, że inne państwo członkowskie może być odpowiedzialne za zainteresowaną osobę.

4. W przypadku gdy wniosek o wtórne przejęcie osoby ubiegającej się o azyl lub innej osoby, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d) nie został złożony w terminach ustanowionych w ust. 2 i 3 powyżej, odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej spoczywa na tym państwie członkowskim, w którym wniosek został następnie złożony, lub na którego terytorium dana osoba przebywa bez dokumentu pobytu.
5. Wniosek o wtórne przejęcie wnioskodawcy lub innej osoby, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d) składany jest przy wykorzystaniu standardowego formularza oraz zawiera dowody lub poszlaki lub odpowiednie fragmenty oświadczeń złożonych przez osobę umożliwiające organom państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek, sprawdzenie, czy jest ono w tym zakresie odpowiedzialne.

Przepisy dotyczące dowodów i ich oceny oraz przygotowania i procedur przekazywania wniosków o przyjmuje się zgodnie z procedurą *regulacyjną*, o której mowa w art. 41 ust. 2.

Artykuł 24

Odpowiedź na wniosek o wtórne przejęcie

1. Państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek jest zobowiązane do przeprowadzenia niezbędnych czynności sprawdzających i wydaje decyzję w sprawie wniosku o wtórne przejęcie zainteresowanej osoby tak szybko, jak to możliwe, a w każdym przypadku nie później niż jeden miesiąc od daty otrzymania wniosku. Jeżeli wniosek oparty jest na danych pochodzących z systemu Eurodac, termin ten ulega skróceniu do dwóch tygodni.

2. Brak podjęcia działań w terminie jednego miesiąca lub dwóch tygodni, wymienionych w ust. 1, jest równoznaczne z akceptacją wniosku i pociąga za sobą obowiązek wtórnego przejęcia danej osoby, w tym obowiązek poczynienia odpowiednich przygotowań do jej *przyjęcia*;

Sekcja IV

Gwarancje proceduralne

Artykuł 25

Powiadomienie o decyzji o przekazaniu

1. W przypadku gdy państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, zgadza się na przejęcie lub wtórne przejęcie osoby ubiegającej się o azyl, lub innej osoby, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d), wnioskujące państwo członkowskie powiadamia zainteresowaną osobę o decyzji o przekazaniu jej do odpowiedzialnego państwa członkowskiego oraz, w odpowiednich przypadkach, o *tym, że nie będzie ono rozpatrywać* jej wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Powiadomienie to dokonywane jest na piśmie w języku, który ***wnioskodawca rozumie lub co do którego*** można racjonalnie oczekiwać, że jest zrozumiały dla ***wnioskodawcy***, w terminie *nieprzekraczającym* piętnastu dni roboczych od daty otrzymania odpowiedzi od państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek.
2. W decyzji, o której mowa w ust. 1 podaje się podstawy, na jakich jest oparta, w tym opis głównych etapów procedury prowadzącej do wydania tej decyzji. Decyzja zawiera informację na temat dostępnych prawnych środków zaskarżenia oraz terminów na wniesienie takich środków, jak również informacje na temat osób lub innych podmiotów mogących zapewnić danej osobie szczególną prawną pomoc lub reprezentację. Zawiera ona szczegółowe informacje na temat terminu na przeprowadzenie przekazania oraz, w razie potrzeby, informacje na temat miejsca i terminu, w których dana osoba powinna się stawić, jeżeli podróżuje do odpowiedzialnego państwa członkowskiego własnymi środkami. Terminy na przeprowadzenie przekazania ustalane są w taki sposób, by dana osoba dysponowała racjonalnym okresem czasu na wniesienie środka zaskarżenia zgodnie z art. 26.

Artykuł 26

Środki zaskarżenia

1. Wnioskodawca oraz inna osoba, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d) mają prawo wniesienia do sądu skutecznego sądowego środka zaskarżenia w formie odwołania lub wniosku o ponowne rozpoznanie, z powodów faktycznych lub prawnych, decyzji o przekazaniu, o której mowa w art. 25.
2. Państwa członkowskie zapewniają zainteresowanym osobom racjonalny okres czasu na skorzystanie z prawa do wniesienia skutecznego sądowego środka zaskarżenia na mocy ust. 1.

Okres ten wynosi co najmniej 10 dni roboczych od daty powiadomienia zgodnie z art. 25 ust. 1.

3. W przypadku wniesienia odwołania lub wniosku o ponowne rozpoznanie dotyczących decyzji o przekazaniu, o której mowa w art. 25, organ, o którym mowa

w ust. 1 niniejszego artykułu, **działający na wniosek zainteresowanej osoby lub, w przypadku braku takiego wniosku**, z urzędu, decyduje jak najszybciej, a w każdym przypadku nie później niż **w terminie pięciu** dni roboczych od daty wniesienia odwołania lub wniosku o ponowne rozpoznanie, czy dana osoba może pozostać na terytorium zainteresowanego państwa członkowskiego do czasu rozstrzygnięcia jej odwołania lub wniosku o ponowne rozpoznanie.

4. Przed podjęciem decyzji, o której mowa w ust. 3 nie dokonuje się żadnego przekazania. W decyzji o tym, że dana osoba nie może pozostać na terytorium zainteresowanego państwa członkowskiego do czasu rozstrzygnięcia jej odwołania lub wniosku o ponowne rozpoznanie podaje się przyczyny, na jakich jest oparta.
5. Państwa członkowskie zapewniają, by dana osoba miała dostęp do pomocy lub reprezentacji prawnej oraz, w razie potrzeby, pomocy językowej.
6. Państwa członkowskie zapewniają, by **na wniosek** dana osoba uzyskała **bezpłatnie niezbędną** pomoc prawną **lub reprezentację zgodnie z art. 15 ust. 3 - 6 dyrektywy 2005/85/WE**.

Procedurę dostępu do reprezentacji lub pomocy prawnej ustanawia się w prawie krajowym.

Sekcja V

Zatrzymanie w celu przekazania

Artykuł 27

Zatrzymanie

1. Państwa członkowskie nie stosują wobec żadnej osoby zatrzymania tylko z tego powodu, że ubiega się ona o ochronę międzynarodową zgodnie z dyrektywą 2005/85/WE.
2. Bez uszczerbku dla art. 8 ust. 2 dyrektywy ||.../.../WE|| [ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl], państwa członkowskie mogą, jeśli okaże się to potrzebne na podstawie indywidualnej oceny każdego przypadku, ■ zatrzymać osobę ubiegającą się o azyl lub inną osobę, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d) *niniejszego rozporządzenia*, wobec której wydano decyzję o przekazaniu do odpowiedzialnego państwa członkowskiego, **w ośrodku innym niż ośrodek zatrzymań tylko wówczas, jeżeli inne mniej przymusowe środki okazały się nieskuteczne**, wyłącznie jeżeli istnieje ryzyko jej ucieczki.
3. Przy ocenie możliwości zastosowania innych, mniej przymusowych środków do celów ust. 2, państwa członkowskie uwzględniają również środki alternatywne wobec zatrzymania, takie jak obowiązek regularnego zgłaszania się do organów, złożenia poręczenia majątkowego, obowiązek przebywania w określonym miejscu lub inne środki mające zapobiec ryzyku ucieczki.
4. Zatrzymanie na mocy ust. 2 może być zastosowane wyłącznie w od momentu powiadomienia danej osoby o decyzji o przekazaniu do odpowiedzialnego państwa członkowskiego, zgodnie z art. 25, do czasu przekazania jej do odpowiedzialnego państwa członkowskiego.

5. Zatrzymanie na mocy ust. 2 zarządzane jest na najkrótszy możliwy okres. Nie przekracza on okresu racjonalnie niezbędnego do realizacji procedur administracyjnych niezbędnych do przeprowadzenia przekazania.
6. Zatrzymanie na mocy ust. 2 zarządzają organy sądowe. W wypadkach nie cierpiących zwłoki zatrzymanie mogą zarządzić organy administracyjne; w takim przypadku organy sądowe zatwierdzają nakaz zatrzymania w terminie 72 godzin do chwili zatrzymania. W przypadku gdy organ sądowy uzna, że zatrzymanie było nielegalne, zatrzymany jest natychmiast zwalniany.
7. Zatrzymanie na mocy ust. 2 zarządza się na piśmie z podaniem przesłanek prawnych i faktycznych, w szczególności z podaniem powodów, dla których uznaje się, że istnieje ■ ryzyko ucieczki danej osoby, jak również uzasadnienia okresu zatrzymania.

Zatrzymani są natychmiast informowani o przyczynach zatrzymania, zamierzonym okresie zatrzymania oraz ustanowionych w prawie krajowym procedurach zaskarżenia nakazu zatrzymania, w języku, który *rozumieją lub co do którego można racjonalnie oczekiwać, że jest dla nich zrozumiały*.

8. W każdym przypadku zatrzymania osoby na mocy ust. 2, organ sądowy w racjonalnych odstępach czasu bada potrzebę ■ zatrzymania, na wniosek zatrzymanego lub z urzędu. Zatrzymanie nie jest nigdy bezzasadnie przedłużane.
9. Państwa członkowskie zapewniają, że w przypadku zatrzymania na mocy ust. 2 zatrzymani mają bezpłatny dostęp do reprezentacji lub pomocy prawnej, jeżeli nie są w stanie ponieść związanych z tym kosztów.

Procedury dostępu do reprezentacji lub pomocy prawnej w takich przypadkach ustanawia się w prawie krajowym.

10. Małoletni nie są zatrzymywani, chyba, że najlepiej zabezpiecza to ich interesy, zgodnie z *art. 6 ust. 3* niniejszego rozporządzenia i po indywidualnym zbadaniu ich sytuacji zgodnie z art. 11 ust. 5 dyrektywy ||.../.../WE|| [ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl].
11. Małoletni bez opieki nie są nigdy zatrzymywani.
12. Państwa członkowskie zapewniają że osoby ubiegające się o azyl zatrzymane zgodnie z niniejszym artykułem korzystają z warunków przyjęcia zatrzymanych wnioskodawców na takim samym poziomie jak te ustanowione w szczególności w art. 10 i 11 dyrektywy ||.../.../WE|| [ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl].

Sekcja VI

Przekazanie

Artykuł 28

Metody i terminy

1. Przekazanie osoby ubiegającej się o azyl lub innej osoby, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d) z wniosku państwa członkowskiego do odpowiedzialnego państwa członkowskiego jest przeprowadzane zgodnie z prawem krajowym wniosku

państwa członkowskiego, po konsultacjach między zainteresowanymi państwami członkowskimi, tak szybko, jak to jest praktycznie możliwe, a najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy od wyrażenia zgody na złożony przez inne państwo członkowskie wniosek o przejęcie lub wtórne przejęcie danej osoby lub od prawomocnej decyzji w sprawie odwołania się lub ponownego rozpoznania, w przypadku gdy ma ono skutek zawieszający, zgodnie z decyzją wydaną na mocy art. 26 ust. 3.

W miarę potrzeby wnioskujące państwo członkowskie wydaje osobie ubiegającej się o azyl w przepustkę o wzorze przyjętym zgodnie z procedurą *regulacyjną*, o której mowa w art. 41 ust. 2.

Odpowiedzialne państwo członkowskie powiadamia wnioskujące państwo członkowskie, w zależności od przypadku, o bezpiecznym przybyciu danej osoby lub o tym, że osoba ta nie zjawiała się w wyznaczonym terminie.

2. W przypadku gdy nie dokonano przekazania w terminie sześciomiesięcznym, odpowiedzialne państwo członkowskie zostaje zwolnione z obowiązku przejęcia lub wtórnego przejęcia danej osoby, a odpowiedzialność zostaje przeniesiona na wnioskujące państwo członkowskie. Termin ten może być przedłużony do maksymalnie jednego roku, jeżeli przekazania nie można było przeprowadzić w związku z uwięzieniem danej osoby lub do maksymalnie 18 miesięcy, jeżeli dana osoba uciekła.
3. Jeżeli dana osoba została przekazana wskutek błędu lub decyzja o przekazaniu została uchylona w następstwie odwołania po przeprowadzeniu przekazania, państwo członkowskie, które przeprowadziło przekazanie szybko przyjmuje tę osobę z powrotem.
4. Komisja może przyjąć dodatkowe przepisy dotyczące przeprowadzania przeniesień. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia poprzez uzupełnienie go, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 41 ust. 3.

Artykuł 29

Koszty przekazania

1. Koszty, których wymaga przekazanie wnioskodawcy lub innej osoby, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d) do odpowiedzialnego państwa członkowskiego, ponosi przekazujące państwo członkowskie.
2. W przypadku gdy dana osoba jest odsyłana z powrotem do państwa członkowskiego, w następstwie tego, że przekazanie nastąpiło wskutek błędu lub że decyzja o przekazaniu została uchylona wskutek odwołania po przeprowadzeniu przekazania, państwo członkowskie, które pierwotnie przeprowadziło przekazanie ponosi koszty przekazania danej osoby z powrotem na swoje terytorium.
3. Od osób, które mają być przekazane na podstawie niniejszego rozporządzenia, nie wymaga się poniesienia kosztów takiego przekazania.
4. Dodatkowe przepisy dotyczące obowiązku pokrycia przez *przekazujące* państwo członkowskie kosztów przekazania mogą być przyjęte zgodnie z procedurą *regulacyjną*, o której mowa w art. 41 ust. 2.

Artykuł 30

Wymiana właściwych informacji przed przeprowadzeniem przekazania

1. We wszystkich przypadkach przekazania, przekazujące państwo członkowskie informuje państwo członkowskie o tym, czy dana osoba jest w stanie umożliwiającym przekazanie. Przekazywane są wyłącznie osoby, które są w stanie umożliwiającym przekazanie.
2. Państwo członkowskie przeprowadzające przekazanie dostarcza odpowiedzialnemu państwu członkowskiemu takie dane osobowe dotyczące wnioskodawcy, który ma zostać przekazany, które są odpowiednie, właściwe i wystarczają by zagwarantować właściwym organom azylowym w odpowiedzialnym państwie członkowskim możliwość zapewnienia wnioskodawcy odpowiedniej pomocy, w tym zapewnienia niezbędnej opieki medycznej, oraz do zapewnienia dalszej ochrony i poszanowania praw przyznanych niniejszym rozporządzeniem i dyrektywą ||.../.../WE || [ustanawiającą minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl]. Informacje te dostarczane są na wczesnym etapie, nie później jednak niż siedem dni roboczych przed przeprowadzeniem przekazania, chyba że państwo członkowskie uzyska takie informacje na późniejszym etapie.
3. Państwa członkowskie wymieniają w szczególności następujące informacje:
 - a) w odpowiednim przypadku, dane kontaktowe członków rodziny lub innych krewnych w przyjmującym państwie członkowskim;
 - b) w przypadku małoletnich, informacje na temat poziomu ich wykształcenia;
 - c) informacje na temat wieku wnioskodawcy;
 - d) pozostałe informacje, które wysyłające państwo członkowskie uznaje za konieczne dla zabezpieczenia praw i szczególnych potrzeb || wnioskodawcy.
4. Przekazujące państwo członkowskie przesyła, wyłącznie do celów zapewnienia opieki lub leczenia, w szczególności w odniesieniu do osób niepełnosprawnych, osób starszych, ciężarnych kobiet, małoletnich i osób, które padły ofiarą tortur, zgwałcenia lub innych poważnych form przemocy psychicznej, fizycznej lub seksualnej, informacje na temat szczególnych potrzeb wnioskodawcy, który ma zostać przekazany, które w określonych przypadkach obejmować mogą informacje na temat stanu zdrowia fizycznego i psychicznego wnioskodawcy, który ma zostać przekazany. Odpowiedzialne państwo członkowskie zapewnia, by te szczególne potrzeby zostały odpowiednio uwzględnione, w szczególności poprzez zapewnienie wszelkiej podstawowej opieki medycznej, jaka może okazać się potrzebna.
5. Wszelkie informacje wymienione w ust. 4 są przekazywane przez przekazujące państwo członkowskie do odpowiedzialnego państwa członkowskiego wyłącznie po uzyskaniu wyraźnej zgody wnioskodawcy lub jego przedstawiciela lub jeżeli jest to niezbędne dla ochrony podstawowych interesów tej jednostki lub innej osoby, jeżeli jest ona fizycznie lub prawnie niezdolna do wyrażenia takiej zgody. Po dokonaniu przekazania państwo przekazujące natychmiast usuwa powyższe informacje.
6. Przetwarzanie danych osobowych dotyczących zdrowia przeprowadzane jest wyłącznie przez pracowników służby zdrowia zobowiązanych do zachowania tajemnicy *medycznej* na mocy przepisów krajowych lub reguł ustanowionych przez

właściwe organy krajowe lub inną osobę, na której spoczywa równorzędny obowiązek zachowania tajemnicy. Tacy specjaliści w dziedzinie ochrony zdrowia oraz osoby otrzymujące i przetwarzające te informacje otrzymują odpowiednie szkolenie medyczne, jak również szkolenie na temat właściwego przetwarzania szczególnie chronionych danych osobowych dotyczących zdrowia.

7. Wymiana informacji na podstawie niniejszego artykułu odbywa się wyłącznie między organami zgłoszonymi Komisji zgodnie z art. 34 niniejszego rozporządzenia, za pośrednictwem sieci łączności elektronicznej Dublinet II. Organy zgłoszone zgodnie z art. 34 niniejszego rozporządzenia określają również specjalistów w dziedzinie ochrony zdrowia uprawnionych do przetwarzania informacji wspomnianych w ust. 4 powyżej. Wymieniane informacje wykorzystywane są wyłącznie do celów określonych w ust. 2 i 4 niniejszego artykułu.
8. W celu ułatwienia wymiany informacji między państwami członkowskimi przyjmowany jest standardowy formularz do przekazywania danych, o które zwrócono się na mocy niniejszego artykułu, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 41 ust. 2.
9. Przepisy ustanowione w art. 33 ust. 8-12 stosuje się do wymiany informacji na mocy niniejszego artykułu.

Artykuł 31

Tryb przeprowadzania przekazania

1. ***Państwo członkowskie przeprowadzające przekazanie sprzyja przekazaniu na zasadzie dobrowolności poprzez udzielenie odpowiednich informacji wnioskodawcy.***
2. ***Jeżeli przekazania do odpowiedzialnego państwa członkowskiego odbywają się przez wyjazd pod nadzorem lub wyjazd pod eskortą, państwa członkowskie dbają o to, by były one przeprowadzane w humanitarny sposób, w pełnym poszanowaniu praw podstawowych i godności ludzkiej.***

Sekcja VII

Tymczasowe wstrzymanie przekazywania

Artykuł 32

Tymczasowe wstrzymanie przekazywania

1. W przypadku gdy państwo członkowskie stoi w obliczu szczególnie nagłej sytuacji, która powoduje nadzwyczaj duże obciążenie jego zasobów przeznaczonych na przyjmowanie osób, system azylowy lub infrastrukturę oraz jeżeli przekazywanie, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, osób ubiegających się o ochronę międzynarodową do tego państwa członkowskiego mogłoby zwiększyć to obciążenie, zainteresowane państwo członkowskie może wnioskować o wstrzymanie takiego przekazywania.

Wniosek w tej sprawie kierowany jest do Komisji. Podawane są w nim podstawy, na

których został oparty i zawiera on w szczególności:

- a) szczegółowy opis szczególnie naglącej sytuacji, która powoduje nadzwyczaj duże obciążenie zasobów przeznaczonych na przyjmowanie osób, systemu azylowego lub infrastruktury wnioskującego państwa członkowskiego, w tym właściwe dane statystyczne i dowody;
- b) uzasadnioną prognozę przypuszczalnego rozwoju tej sytuacji w perspektywie krótkoterminowej;
- c) uzasadnione wyjaśnienie dodatkowego obciążenia, które przekazywanie, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, osób ubiegających się o ochronę międzynarodową do tego państwa członkowskiego mogłoby stanowić dla zasobów przeznaczonych na przyjmowanie osób, systemu azylowego lub infrastruktury wnioskującego państwa członkowskiego, w tym właściwe dane statystyczne i dowody.

2. W przypadku, gdy Komisja uzna, że okoliczności występujące w państwie członkowskim mogą doprowadzić do tego, że poziom ochrony osób ubiegających się o ochronę międzynarodową będzie niezgodny z prawodawstwem wspólnotowym, w szczególności z dyrektywą ||.../.../WE|| ustanawiającą minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl, dyrektywą 2005/85/WE *i dyrektywą 2004/83/WE*, może zdecydować, zgodnie z procedurą ustanowioną w ust. 4, o wstrzymaniu wszelkich operacji przekazywania wnioskodawców do danego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

3. W przypadku gdy państwo członkowskie jest przekonane, że okoliczności występujące w innym państwie członkowskim mogą doprowadzić do tego, że poziom ochrony osób ubiegających się o ochronę międzynarodową będzie niezgodny z prawodawstwem wspólnotowym, w szczególności z dyrektywą ||.../.../WE|| [ustanawiającą minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl], dyrektywą 2005/85/WE *i dyrektywą 2004/83/WE*, może złożyć wniosek, by wszelkie operacje przekazywania wnioskodawców do danego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem zostały wstrzymane.

Wniosek w tej sprawie kierowany jest do Komisji. Podawane są w nim podstawy, na których został oparty i zawiera on w szczególności szczegółowe informacje na temat sytuacji w danym państwie członkowskim, ze wskazaniem potencjalnej niezgodności z prawodawstwem wspólnotowym, w szczególności z dyrektywą ||.../.../WE|| [ustanawiającą minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl], dyrektywą 2005/85/WE *i dyrektywą 2004/83/WE*.

4. Komisja może, po otrzymaniu wniosku na podstawie ust. 1 lub 3 lub z własnej inicjatywy na podstawie ust. 2, zdecydować o wstrzymaniu wszystkich operacji przekazywania wnioskodawców do danego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Decyzja ta podejmowana jest jak najszybciej, nie później niż jeden miesiąc po otrzymaniu wniosku. W decyzji o wstrzymaniu przekazywania podawane są powody, na których została oparta oraz zawiera ona w szczególności:

- a) analizę wszystkich istotnych okoliczności występujących w państwie członkowskim, do którego przekazywanie może zostać wstrzymane;

- b) analizę potencjalnego wpływu wstrzymania przekazywania na pozostałe państwa członkowskie;
 - c) proponowaną datę wstrzymania przekazywania;
 - d) wszelkie szczególne warunki związane takim wstrzymaniem.
 - e) ***wskaźniki, normy i harmonogramy, jakie należy ustanowić w celu oceny postępów w dążeniu do unormowania sytuacji określonej zgodnie z lit. a).***
5. Komisja zawiadamia Radę i państwa członkowskie o decyzji o wstrzymaniu wszelkich operacji przekazywania wnioskodawców do danego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Każde państwo członkowskie może przekazać decyzję Komisji do rozpatrzenia przez Radę w terminie jednego miesiąca od otrzymania zawiadomienia. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może podjąć odmienną decyzję w terminie jednego miesiąca od daty przekazania przez państwo członkowskie.
6. Po wydaniu przez Komisję decyzji o wstrzymaniu przekazywania do państwa członkowskiego, pozostałe państwa członkowskie, w których znajdują się wnioskodawcy, których przekazanie zostało wstrzymane, odpowiadają za rozpatrzenie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonych przez te osoby.
- W decyzji o wstrzymaniu przekazywania do państwa członkowskiego uwzględnia się należycie potrzebę zapewnienia ochrony małoletnich i jedności rodziny.
7. Decyzja o wstrzymaniu przekazywania do państwa członkowskiego na mocy ust. 1 uzasadnia przyznanie, na wniosek tego państwa członkowskiego, pomocy na środki nadzwyczajne ustanowionej w art. 5 decyzji 573/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹.
8. ***Państwo członkowskie w rozumieniu ust. 1 - 3 podejmuje skuteczne i sprawne działania w celu poprawy sytuacji, która doprowadziła do tymczasowego wstrzymywania przekazywania.***
9. Przekazywanie może zostać wstrzymane na okres nie dłuższy niż sześć miesięcy. W przypadku gdy po upływie sześciu miesięcy nadal istnieją podstawy dla zastosowania środków, Komisja może zdecydować, na wniosek || państwa członkowskiego, o którym mowa w ust. 1, lub z własnej inicjatywy, o przedłużeniu ich stosowania o okres dalszych sześciu miesięcy. ***Zastosowanie mają także przepisy ust. 5.***
10. Żaden z przepisów niniejszego artykułu nie jest interpretowany jako umożliwiający państwom członkowskim uchylenie się od spoczywającego na nich ogólnego obowiązku podjęcia wszelkich ogólnych lub konkretnych właściwych środków, by zagwarantować wypełnienie ich zobowiązań wynikających z prawodawstwa wspólnotowego w dziedzinie azylu, w szczególności z niniejszego rozporządzenia, dyrektywy ||.../.../WE || [ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl] oraz dyrektywy 2005/85/WE.
11. ***Na wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie zgodnie z***

¹ Dz.U. L 144 z 6.6.2007, s. 1.

procedurą, o której mowa w art. 251 Traktatu, wprowadza się instrumenty wiążące dla wszystkich państw członkowskich mające na celu skuteczne wsparcie tych państw członkowskich, których systemy azylowe poddawane są szczególnym i nieproporcjonalnym obciążeniom, przede wszystkim ze względu na ich położenie geograficzne i sytuację demograficzną. Instrumenty te wchodzi w życie nie później niż dnia 31 grudnia 2011, a w każdym razie zapewniają:

- a) oddelegowanie urzędników z innych państw członkowskich, pod egidą Europejskiego Urzędu Wsparcia ds. Polityki Azylowej, wspierających w działaniach te państwa członkowskie, które podlegają szczególnym obciążeniom i w których wnioskodawcy nie mogą korzystać z odpowiednich standardów ochrony;*
- b) system przemieszczenia osób korzystających z ochrony międzynarodowej z tych państw członkowskich, które poddawane są szczególnym i nieproporcjonalnym obciążeniom, do innych państw w porozumieniu z Wysokim Komisarzem ONZ ds. Uchodźców, przy jednoczesnym czuwaniu nad tym, by te przemieszczenia podlegały przejrzystem, jednoznacznym i innym niż uznaniowe zasadom.*

12. Niniejszy artykuł przestaje obowiązywać po wejściu w życie instrumentów, o których mowa w ust. 11, a w każdym razie najpóźniej dnia 31 grudnia 2011 r.

13. W ramach monitorowania i oceny, o których mowa w art. 42, Komisja dokonuje przeglądu stosowania niniejszego artykułu i składa sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 30 czerwca 2011 r. W sprawozdaniu tym Komisja ocenia, czy istnieje uzasadniona potrzeba dalszego stosowania niniejszego artykułu po dniu 31 grudnia 2011 r. Jeżeli Komisja uzna to za właściwe, przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek dotyczący przedłużenia okresu stosowania zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu.

ROZDZIAŁ VII

WSPÓŁPRACA ADMINISTRACYJNA

Artykuł 33

Dzielenie się informacjami

1. Każde państwo członkowskie przekazuje wszystkim państwom członkowskim, które się o to zwrócą, dane osobowe dotyczące osoby ubiegającej się o azyl, które są odpowiednie, właściwe, i wystarczające do:
 - a) ustalenia państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej;
 - b) rozpatrzenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej;
 - c) wykonania wszelkich zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia.
2. Informacje, o których mowa w ust. 1 mogą obejmować wyłącznie:
 - a) dane identyfikacyjne osoby ubiegającej się o azyl oraz, w odpowiednich przypadkach, członków jego rodziny (imię i nazwisko oraz, w odpowiednim

przypadku, poprzednie nazwisko, przydomki lub pseudonimy; obywatelstwo, obecne i poprzednie; data i miejsce urodzenia);

- b) dokumenty tożsamości i dokumenty podróży (numery referencyjne, okres ważności, data wydania, organ wydający, miejsce wydania itd.);
- c) inne informacje niezbędne dla ustalenia tożsamości wnioskodawcy, w tym odciski palców przetwarzane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr ||.../.../|| [dotyczącym ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia ||(WE) nr .../... ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca];
- d) miejsca zamieszkania oraz trasy odbytych podróży;
- e) dokumenty pobytu lub wizy wydane przez państwo członkowskie;
- f) miejsce złożenia wniosku;
- g) datę złożenia wszelkich poprzednich wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, datę złożenia *rozpatrywanego* wniosku, etap, na którym znajduje się postępowanie i ewentualnie podjętą decyzję.

3. Ponadto, pod warunkiem że jest to niezbędne dla rozpatrzenia wniosku o udzielenie, ochrony międzynarodowej, odpowiedzialne państwo członkowskie może zwrócić się do innego państwa członkowskiego o powiadomienie go, na jakiej podstawie osoba ubiegająca się o azyl opiera swój wniosek oraz, w odpowiednich przypadkach, jakie są podstawy wszelkich podjętych decyzji dotyczących wnioskodawcy. Państwo członkowskie może odmówić odpowiedzi na przedłożony mu wniosek, jeżeli *istnieje prawdopodobieństwo, że przekazanie takich informacji mogłoby zaszkodzić* ważnym interesom państwa członkowskiego lub ochronie swobód i praw podstawowych osoby, której informacje dotyczą lub innych osób. W każdym przypadku przekazanie wnioskowanych informacji wymaga pisemnej zgody osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową, uzyskanej przez państwo członkowskie, do którego zwrócono się o te informacje. W takim przypadku wnioskodawca musi wiedzieć, jakich informacji dotyczy wyrażana zgoda.

4. Wszelkie wnioski o udzielenie informacji są wysyłane wyłącznie w kontekście konkretnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. We wniosku podawane są podstawy, na których został oparty oraz, w przypadku gdy ma on na celu sprawdzenie, czy istnieje kryterium mogące pociągać za sobą odpowiedzialność państwa członkowskiego, do którego wniosek jest kierowany, podawane są także dowody, w tym istotne informacje z wiarygodnych źródeł o sposobach i środkach wjazdu na terytorium państwa członkowskiego osób ubiegających się o azyl lub konkretny i możliwy do zweryfikowania fragment oświadczeń wnioskodawcy, na których wniosek został oparty. Przyjmuje się, że takie istotne informacje z wiarygodnych źródeł są same w sobie niewystarczające do ustalenia odpowiedzialności i kompetencji państwa członkowskiego na podstawie niniejszego rozporządzenia, ale mogą pomóc w ocenie innych przesłanek odnoszących się do poszczególnych osób ubiegających się o azyl.

5. Państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, udziela odpowiedzi w ciągu czterech tygodni. Wszelkie opóźnienia w udzieleniu odpowiedzi są należycie uzasadniane. Jeżeli w wyniku badań przeprowadzonych przez państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek i które przekroczyło maksymalny termin, uzyskane zostaną informacje ukazujące, że jest ono odpowiedzialnym państwem członkowskim, to państwo członkowskie nie może powoływać się na przekroczenie terminu przewidzianego w art. 21 i 23 jako przyczynę odmowy uwzględnienia wniosku o przejście lub wtórne przejście.
6. Wymiana informacji przeprowadzana jest na wniosek państwa członkowskiego i może odbywać się jedynie między organami, o których wyznaczeniu przez każde państwo członkowskie powiadomiono Komisję zgodnie z art. 34 ust. 1.
7. Informacje uzyskane w ramach wymiany mogą być wykorzystywane jedynie do celów określonych w ust. 1. W każdym państwie członkowskim takie informacje mogą być, w zależności od ich rodzaju i uprawnień organu otrzymującego, przekazywane jedynie organom i sądom, którym powierzono:
 - a) ustalenie państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej;
 - b) rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej;
 - c) wykonanie wszelkich zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia.
8. Państwo członkowskie, które przekazuje informacje, zapewnia, że są one dokładne i aktualne. Jeżeli okaże się, że państwo członkowskie przekazało informacje niedokładne lub informacje, które nie powinny być zostać przekazane, państwa członkowskie będące odbiorcami tych informacji zostają o tym natychmiast powiadomione. Są one zobowiązane do poprawienia lub usunięcia tych informacji.
9. Osoba ubiegająca się o azyl ma prawo do uzyskania na swój wniosek informacji o wszelkich przetwarzanych danych, które jej dotyczą.

Jeżeli stwierdzi ona, że *dane* te były przetwarzane z naruszeniem niniejszego rozporządzenia lub dyrektywy 95/46/WE, w szczególności z tego względu, że są one niekompletne lub niedokładne, jest ona uprawniona do żądania poprawienia lub usunięcia tych informacji.

Organ, który poprawia lub usuwa te dane powiadamia, w zależności od przypadku, państwo członkowskie przekazujące lub otrzymujące informacje.

Osoba ubiegająca się o azyl ma prawo wnieść powództwo lub skargę do właściwych organów lub sądów państwa członkowskiego, które odmówiło jej prawa dostępu do danych jej dotyczących lub prawa do poprawienia lub usunięcia tych danych.
10. W każdym zainteresowanym państwie członkowskim odnotowuje się w indywidualnych aktach zainteresowanej osoby lub w rejestrze fakt przekazania lub otrzymania wymienianych informacji.
11. Dane uzyskane w ramach wymiany przechowywane są przez okres nieprzekraczający okresu niezbędnego do realizacji celów, dla których dane te są

wymieniane.

12. W przypadku gdy dane nie są przetwarzane automatycznie lub nie są lub nie mają być zawarte w aktach, każde państwo członkowskie podejmuje właściwe środki w celu zapewnienia zgodności z niniejszym artykułem przez skuteczne kontrole.

Artykuł 34

Właściwe organy i zasoby

1. Każde państwo członkowskie niezwłocznie powiadamia Komisję o konkretnych organach odpowiedzialnych za wypełnianie zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia oraz wszelkich zmianach w tym zakresie. Państwa członkowskie zapewniają, że organy te posiadają zasoby niezbędne do wykonywania przez nie ich zadań, w szczególności do udzielania w wyznaczonych terminach odpowiedzi na wnioski o przekazanie informacji, wnioski o przejęcie lub wnioski o wtórne przejęcie ubiegających się o azyl.
2. Komisja publikuje kompletny wykaz organów, o których mowa w ust. 1 w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. W przypadku wprowadzenia zmian w wykazie Komisja publikuje każdego roku zaktualizowany kompletny wykaz.
3. Organy, o których mowa w ust. 1 otrzymują niezbędne szkolenie w zakresie stosowania niniejszego rozporządzenia.
4. Przepisy odnoszące się do ustanowienia bezpiecznych kanałów łączności elektronicznej między organami wymienionymi w ust. 1 w celu przekazywania wniosków, odpowiedzi i wszelkiej pisemnej korespondencji oraz zapewnienia, by wysyłający automatycznie otrzymywali elektroniczne poświadczenie dostarczenia ustanawiane są zgodnie z procedurą *regulacyjną* określoną w art. 41 ust. 2.

Artykuł 35

Uzgodnienia administracyjne

1. Państwa członkowskie mogą, na zasadzie dwustronnej, dokonać uzgodnień administracyjnych dotyczących praktycznych metod wykonania niniejszego rozporządzenia, w celu ułatwienia jego stosowania i zwiększenia jego skuteczności. Takie uzgodnienia mogą dotyczyć:
 - a) wymiany oficerów łącznikowych;
 - b) uproszczenia procedur i skrócenia terminów odnoszących się do przekazywania i rozpatrywania wniosków o przejęcie lub wtórne przejęcie osób ubiegających się o azyl;
2. Uzgodnienia, o których mowa w ust. 1 przekazywane są Komisji. Komisja zatwierdza uzgodnienia, o których mowa w ust. 1 lit. b) po sprawdzeniu, że nie naruszają one przepisów niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ VIII

Postępowanie pojednawcze

Artykuł 36

Postępowanie pojednawcze

1. W przypadku gdy państwa członkowskie nie mogą rozwiązać sporu dotyczącego jakiegokolwiek kwestii związanej ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia, mogą one zastosować postępowanie pojednawcze przewidziane w ust. 2.
2. Postępowanie pojednawcze rozpoczyna złożenie przez jedno z państw członkowskich uczestniczących w sporze wniosku do przewodniczącego komitetu, ustanowionego przez art. 41. Poprzez wyrażenie zgody na postępowanie pojednawcze zainteresowane państwa członkowskie podejmują się uwzględnienia w jak najszerszym stopniu zaproponowanego rozwiązania.

Przewodniczący komitetu wyznacza trzech członków komitetu reprezentujących trzy państwa członkowskie niezwiązane ze sprawą. Przekazywane są im argumenty stron na piśmie lub ustnie i, po naradzie, proponują oni w ciągu miesiąca rozwiązanie, w razie potrzeby po przeprowadzeniu głosowania.

Naradzie przewodniczy przewodniczący komitetu lub jego zastępca. Może on przedstawić swoją opinię, lecz nie może brać udziału w głosowaniu.

Niezależnie od tego, czy zaproponowane rozwiązanie zostanie przyjęte czy odrzucone przez strony, jest ono ostateczne i nieodwołalne.

ROZDZIAŁ IX

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 37

Kary

Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, by wszelkie przypadki niewłaściwego wykorzystania danych przetwarzanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem podlegały skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym karom, w tym karom administracyjnym lub kryminalnym, zgodnie z prawem krajowym.

Artykuł 38

Środki przejściowe

W przypadku gdy wniosek został złożony po dacie wymienionej w art. 45 akapit drugi, uwzględnia się zdarzenia, które przypuszczalnie pociągną za sobą odpowiedzialność państwa członkowskiego na podstawie niniejszego rozporządzenia, nawet jeżeli miały one miejsce przed tą datą, z wyjątkiem zdarzeń wymienionych w art. 14 ust. 2.

Artykuł 39

Obliczanie terminów

Każdy okres czasu przewidziany w niniejszym rozporządzeniu oblicza się w sposób następujący:

- a) w przypadku gdy początkiem okresu oznaczonego w dniach, tygodniach lub

miesiącach jest pewne zdarzenie lub czynność nie uwzględnia się przy obliczaniu danego okresu, dnia, w którym to zdarzenie lub czynność nastąpiły.

- b) okres oznaczony w tygodniach lub miesiącach kończy się z upływem tego dnia ostatniego tygodnia lub miesiąca, który nazwą lub datą odpowiada dniowi, w którym miało miejsce zdarzenie lub czynność, od którego okres ten ma być obliczany. Jeżeli w okresie oznaczonym w miesiącach dzień, w którym okres ten powinien upłynąć w ostatnim miesiącu nie występuje, okres ten kończy się ostatniego dnia tego miesiąca;
- c) terminy obejmują soboty, niedziele oraz dni ustawowo wolne od pracy w każdym zainteresowanym państwie członkowskim.

Artykuł 40

Terytorialny zakres stosowania

W zakresie dotyczącym Republiki Francuskiej niniejsze rozporządzenie stosuje się wyłącznie do jej europejskiego terytorium.

Artykuł 41

Komitet

1. Komisję wspiera komitet.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Artykuł 42

Monitorowanie i ocena

Najpóźniej po trzech latach od daty wymienionej w art. 45 akapit pierwszy, z **zastrzeżeniem art. 32 ust. 13**, Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszego rozporządzenia oraz, w odpowiednich przypadkach, proponuje niezbędne zmiany. Państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie informacje właściwe do przygotowania tego sprawozdania, najpóźniej na sześć miesięcy przed wygaśnięciem tego terminu.

Po przedłożeniu tego sprawozdania Komisja przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w sprawie stosowania niniejszego rozporządzenia w tym samym czasie, w którym przedkłada sprawozdanie w sprawie wdrożenia systemu Eurodac przewidziane w art. 28 rozporządzenia (WE) nr ||.../...|| [dotyczącego ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia ||(WE) nr .../... ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca].

Artykuł 43

Statystyki

Zgodnie z art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 862/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie statystyk Wspólnoty z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej¹ państwa członkowskie przekazują Komisji (Eurostatowi) statystyki dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia oraz rozporządzenia (WE) nr 1560/2003.

Artykuł 44 Utrata mocy

Rozporządzenie (WE) nr 343/2003 traci moc.

Uchyła się art. 11 ust. 1 oraz art. 13, 14 i 17 rozporządzenia || (WE) nr 1560/2003.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia lub artykułów należy odczytywać jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 45

Wejście w życie i obowiązywanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonych od pierwszego dnia następującego po upływie sześciu miesięcy od jego wejścia w życie. *Od* tego dnia niniejsze rozporządzenie będzie stosowane do każdego wniosku o przejście lub wtórne przejście osób ubiegających się o azyl, niezależnie od tego, kiedy został złożony wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej. Państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego przed tą datą ustala się zgodnie z kryteriami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 343/2003.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatem ||.

Sporządzono w ||

W imieniu Parlamentu Europejskiego

W imieniu Rady

Przewodniczący

Przewodniczący [...] / [...]

¹ Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 23.

ZAŁĄCZNIK I

ROZPORZĄDZENIA, KTÓRE UTRCIŁY MOC (O KTÓRYCH MOWA W ART. 44)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003

(Dz.U. L 50 z 25.2.2003, s. 1)

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1560/2003 – wyłącznie art. 11 ust. 1, art. 13, 14 i 17

(Dz.U. L 222 z 5.9.2003, s. 1)

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) 343/2003	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 1	Artykuł 1
Artykuł 2 lit. a)	Artykuł 2 lit. a)
Artykuł 2 lit. b)	skreślona
Artykuł 2 lit. c)	Artykuł 2 lit. b)
Artykuł 2 lit. d)	Artykuł 2 lit. c)
Artykuł 2 lit. e)	Artykuł 2 lit. d)
Artykuł 2 lit. f)	Artykuł 2 lit. e)
Artykuł 2 lit. g)	Artykuł 2 lit. f)
-	Artykuł 2 lit. g)
Artykuł 2 lit. h)-k)	Artykuł 2 lit. h)-k)
-	Artykuł 2 ust. 1
Artykuł 3 ust. 1	Artykuł 3 ust. 1
Artykuł 3 ust. 2	Artykuł 17 ust. 1
Artykuł 3 ust. 3	Artykuł 3 ust. 3
Artykuł 3 ust. 4	Artykuł 4 ust. 1, sformułowanie wprowadzające

-	Artykuł 4 ust. 1 lit. a)-g)
-	Artykuł 4 ust. 2 i 3
Artykuł 4 ust. 1-5	Artykuł 20 ust. 1-5
-	Artykuł 20 ust. 5 akapit trzeci
-	Artykuł 5
-	Artykuł 6
Artykuł 5 ust. 1	Artykuł 7 ust. 1
Artykuł 5 ust. 2	Artykuł 7 ust. 2
-	Artykuł 7 ust. 3
Artykuł 6 akapit pierwszy	Artykuł 8 ust. 1
-	Artykuł 8 ust. 3
Artykuł 6 akapit drugi	Artykuł 8 ust. 4
Artykuł 7	Artykuł 9
Artykuł 8	Artykuł 10
Artykuł 9	Artykuł 13
Artykuł 10	Artykuł 14
Artykuł 11	Artykuł 15
Artykuł 12	Artykuł 16
Artykuł 13	Artykuł 3 ust. 2
Artykuł 14	Artykuł 12
Artykuł 15 ust. 1	Artykuł 17 ust. 2 akapit pierwszy
Artykuł 15 ust. 2	Artykuł 11 ust. 1
Artykuł 15 ust. 3	Artykuł 8 ust. 2
Artykuł 15 ust. 4	Artykuł 17 ust. 2 akapit czwarty
Artykuł 15 ust. 5	Artykuł 8 ust. 5 i art. 11 ust. 2

Artykuł 16 ust. 1 lit. a)	Artykuł 18 ust. 1 lit. a)
Artykuł 16 ust. 1 lit. b)	Artykuł 18 ust. 2
Artykuł 16 ust. 1 lit. c)	Artykuł 18 ust. 1 lit. b)
Artykuł 16 ust. 1 lit. d)	Artykuł 18 ust. 1 lit. c)
Artykuł 16 ust. 1 lit. e)	Artykuł 18 ust. 1 lit. d)
Artykuł 16 ust. 2	Artykuł 19 ust. 1
Artykuł 16 ust. 3	Artykuł 19 ust. 2 akapit pierwszy
-	Artykuł 19 ust. 2 akapit drugi
Artykuł 16 ust. 4	Artykuł 19 ust. 3
	Artykuł 19 ust. 3 akapit drugi
Artykuł 17	Artykuł 21
Artykuł 18	Artykuł 22
Artykuł 19 ust. 1	Artykuł 25 ust. 1
Artykuł 19 ust. 2	Artykuł 25 ust. 2 i art. 26 ust. 1
-	Artykuł 26 ust. 2-6
Artykuł 19 ust. 3	Artykuł 28 ust. 1
Artykuł 19 ust. 4	Artykuł 28 ust. 2
-	Artykuł 28 ust. 3
Artykuł 19 ust. 5	Artykuł 28 ust. 4
Artykuł 20 ust. 1, sformułowanie wprowadzające	Artykuł 23 ust. 1
-	Artykuł 23 ust. 2
-	Artykuł 23 ust. 3
-	Artykuł 23 ust. 4
Artykuł 20 ust. 1 lit. a)	Artykuł 23 ust. 5 akapit pierwszy

Artykuł 20 ust. 1 lit. b)	Artykuł 24 ust. 1
Artykuł 20 ust. 1 lit. c)	Artykuł 24 ust. 2
Artykuł 20 ust. 1 lit. d)	Artykuł 28 ust. 1 akapit pierwszy
Artykuł 20 ust. 1 lit. e)	Artykuł 25 ust. 1 i 2, art. 26 ust. 1, art. 28 ust. 1 akapit drugi i trzeci
Artykuł 20 ust. 2	Artykuł 28 ust. 2
Artykuł 20 ust. 3	Artykuł 23 ust. 5 akapit drugi
Artykuł 20 ust. 4	Artykuł 28 ust. 4
-	Artykuł 27
-	Artykuł 29
-	Artykuł 30
-	<i>Artykuł 32</i>
Artykuł 21 ust. 1-9	<i>Artykuł 33</i> ust. 1-9 akapity pierwszy, drugi i trzeci
	<i>Artykuł 33</i> ust. 9 akapit czwarty
Artykuł 21 ust. 10-12	<i>Artykuł 33</i> ust. 10-12
Artykuł 22 ust. 1	<i>Artykuł 34</i> ust. 1
-	<i>Artykuł 34</i> ust. 2
-	<i>Artykuł 34</i> ust. 3
Artykuł 22 ust. 2	<i>Artykuł 34</i> ust. 4
Artykuł 23	<i>Artykuł 35</i>
Artykuł 24 ust. 1	skreślony
Artykuł 24 ust. 2	<i>Artykuł 38</i>
Artykuł 24 ust. 3	skreślony
Artykuł 25 ust. 1	<i>Artykuł 39</i>
Artykuł 25 ust. 2	skreślony

Artykuł 26	<i>Artykuł 40</i>
Artykuł 27 ust. 1 i 2	<i>Artykuł 41</i> ust. 1 i 2
Artykuł 27 ust. 3	skreślony
Artykuł 28	<i>Artykuł 42</i>
Artykuł 29	<i>Artykuł 45</i>
-	<i>Artykuł 36</i>
-	<i>Artykuł 37</i>
-	<i>Artykuł 43</i>
-	<i>Artykuł 44</i>
Rozporządzenie (WE) 1560/2003	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 11 ust. 1	Artykuł 11 ust. 1
Artykuł 13 ust. 1	Artykuł 17 ust. 2 akapit pierwszy
Artykuł 13 ust. 2	Artykuł 17 ust. 2 akapit drugi
Artykuł 13 ust. 3	Artykuł 17 ust. 2 akapit trzeci
Artykuł 13 ust. 4	Artykuł 17 ust. 2 akapit pierwszy
Artykuł 14	<i>Artykuł 36</i>
Artykuł 17 ust. 1	Artykuł 9 i 10 oraz art. 17 ust. 2 akapit pierwszy
Artykuł 17 ust. 2	<i>Artykuł 33</i> ust. 3